

Introducere

Nu există un mijloc mai eficient de a învăța un subiect decât o povestire bună. Această carte se bazează pe convertirea, curățirea și chemarea lui Isaia, care se găsește în primele opt versete ale capitolului șase din Isaia. Studiul nu intenționează să fie unul complet, ci mai degrabă o rampă de lansare pe care o voi folosi să împărtășesc procesul salvării prin experiențe personale, istorioare și observații. Biblia, de asemenea, este o carte de povestiri, și fiecare povestire sau parabolă din Biblie ne învață ceva despre planul lui Dumnezeu de a salva oamenii din nefericire și moarte.

Lucrarea lui Isaia, ca profet regal, a fost lungă și bogată, întinzându-se pe o perioadă de peste șaiszeci de ani și intersectând viața a cinci regi. Isaia s-a căsătorit cu o profetesă și au avut doi fii. Tradiția iudaică ne spune că a avut o moarte de martir. Fiul cel crud al lui Ezechia, regele Mânase, l-a pus pe Isaia într-un butuc gol pe dinăuntru și l-a tăiat cu ferăstrăul în jumătate (Evrei 11, 37).

Numele Isaia înseamnă *Iehova salvează* sau *Dumnezeu salvează*. Dintre toți profeții Vechiului Testament, Isaia descrie cel mai frumos și mai clar lucrarea și misiunea Celui care avea să vină: Mesia și Salvatorul.

Pasajul nostru din această carte este singura viziune menționată în scrierile lui Isaia. În numai opt versete, el ne redă o imagine inspirată și pătrunzătoare a procesului convertirii sale. Un bebeluș are nevoie să se răsucescă înainte ca să se poată târî, să se târască înainte ca să poată merge și să meargă înainte ca să poată fugi. În același fel, există un proces al salvării – o succesiune, o ordine a evenimentelor – care este elementar.

Am împărțit povestirea lui Isaia 6, 1 – 8 în șapte pași cu ilustrații. Trebuie să înțelegem această simplă succesiune în umblarea

SĂ-L VEZI PE REGE

noastră cu Dumnezeu, atât pentru noi înșine, cât și pentru a împărtăși mântuirea cu alții. Iată aceste versete:

În anul morții împăratului Ozia, (1) am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.

Strigau unul la altul, și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: (2) „Vai de mine, sunt pierdut! (3) căci sunt un om cu buze necurate, (4) locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe împăratul, Domnul oștirilor!”

Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, (5) nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

(6) Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: (7) „Iată-mă, trimite-mă!”

Rugăciunea mea sinceră este ca această scurtă lucrare să vă ajute să cunoașteți pașii mântuirii și să-i urmați, așa încât voi, de asemenea, să puteți să-L cunoașteți pe Domnul și să umblați cu El.

D. E. B.

Pasul 1

SĂ-L VEZI PE DUMNEZEU

În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul. (Isaia 6, 1)

O VIZIUNE A LUI DUMNEZEU

Am crescut în orașul New York și era un lucru *beton* să-ți bați joc de poliție. Pe polițiști îi numeam *porci*. Ne mândream teribil, împărtășind întâmplări despre cum am insultat un polițist, fără să fim prinși.

Odată, când conduceam o mașină furată, am tras lângă un agent și i-am cerut îndrumare în trafic doar pentru ca eu și un prieten al meu să putem râde de el. Sticleții erau *dușmanul*.

Dar întreaga mea atitudine față de poliție s-a schimbat într-o seară când, trecând de pe un canal de TV pe altul, s-a nimerit să văd la știri o întâmplare foarte expresivă. O clădire era în flăcări. Videocamera a surprins toată drama celor care se luptau cu focul, intrând și ieșind, improșcând apă pe clădire. Oamenii încercau să se urce pe acoperiș cu ajutorul unei scări, iar una dintre videocamere a fost focalizată spre intrarea principală a clădirii care, în acel moment, era înghițită de flăcările și fumul care se înălțau prin geamuri și uși.

Deodată, un polițist a ieșit fugind pe ușă, cu o pătură în mâini.

Din hainele lui pârlite ieșea fum. Pompierul l-a stropit cu furtunul, în timp ce el se grăbea prin mulțime spre un loc liber, unde și-a pus jos, pe iarbă, legătura pe care o căra și a despachetat-o.

SĂ-LVEZI PE REGE

Înăuntru era un bebeluș, inconștient. Ignorând complet propriile arsuri, polițistul a început să-i facă respirație artificială, încercând să revitalizeze pruncul inconștient. Întregul meu concept despre polițiști, ca dușmani, s-a schimbat când am văzut că au fost dispuși să-și riște viața pentru a salva oamenii pe care îi slujesc. Dintr-odată, mi-am dat seama că poate eu eram tipul cel rău și poliția era tipul cel bun.

Tot așa este și cu Dumnezeu. Mulți ani, am crezut că Dumnezeu este împotriva mea – un polițist mare și puternic acolo, în cer, privind și așteptând să mă vadă făcând ceva rău, ca să mă poată pocni voinicește cu bastonul. El era acolo ca să-mi limiteze fericirea. Dar apoi, am văzut o nouă imagine a lui Iisus, murind ca să mă salveze. Ioan 10, 10 spune: *Eu am venit ca tu să ai viață și s-o ai din belșug* (parafrizat) și mi-am dat seama că Iisus dorește numai să renunțăm la lucrurile care ne rănesc.

90% din toată informația care intră în creierul nostru vine prin ochi. Majoritatea dintre noi considerăm că vederea este cea mai importantă din cele cinci simțuri. Chiar și în Biblie Iisus compară ochii noștri cu înțelegerea și discernământul spiritual, spunând că, dacă un orb îl conduce pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă (Matei 15, 14). Unul dintre miracolele frecvente ale lui Iisus a fost să deschidă ochii orbilor.

Eu cred că motivul pentru care așa de mulți oameni întâmpină dificultăți în a deveni și a rămâne creștini este acela că ei nu știu de unde să înceapă. Oriunde merg, îi întreb pe oameni care cred ei că este primul pas în mântuire. Chiar și cei care sunt membri ai bisericii de cinzeci de ani vor spune, de obicei, că acești pași sunt: pocăința, credința, acceptarea și mărturisirea că ești un păcătos. Dar eu nu cred că vreunul dintre aceștia este pasul numărul unu.

Primul pas în procesul mântuirii începe întotdeauna văzându-L pe Dumnezeu în sfințenia Sa și în anul morții Salvatorului nostru.

Ioan 1, 29 povestește că, într-o zi, când Ioan Botezătorul L-a văzut pe Iisus plimbându-Se de-a lungul râului Iordan, a arătat spre El și a spus: *Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul*

Pasul / SĂ-L VEZI PE DUMNEZEU

lumii! mai târziu, doi dintre ucenicii lui Ioan l-au spus lui Iisus: *Rabi... unde locuiești?* El le-a răspuns: *Veniți de vedeți* (Ioan 1, 38 – 39). În același capitol al Evangheliei după Ioan, când Filip a venit la Natanael, el a spus: *Noi L-am găsit pe Mesia, Iisus din Nazaret* (parafrizat).

Natanael nu a comentat. Filip a spus: *Vino și vezi!* (vers. 46). De fapt, în primul capitol al Evangheliei după Ioan, sunt peste douăzeci și șase de referințe despre lumină și vedere. Noi descoperim din nou și din nou că avem nevoie să-L vedem pe Domnul. Chiar și când mergem, la sfârșitul Evangheliilor, și îl privim pe tâlharul care a murit pe cruce, lângă Iisus, găsim toți pașii pentru mântuire (Luca 23, 34). El L-a văzut pe Iisus atârând pe cruce și probabil că L-a auzit zicând: *Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!* Pentru că tâlharul a urmărit toate aceste fapte de amabilitate fără pic de ostilitate și agresivitate, văzând bunătatea lui Dumnezeu, a fost ajutat să devină conștient de răutatea lui. Vedeți, Biblia ne spune că bunătatea lui Dumnezeu este aceea care ne conduce la pocăință. *Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut*, a spus Iov. *De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă* (Iov 42, 5 – 6). Chiar și apostolul Pavel a fost convertit ca rezultat al faptului că L-a văzut pe Iisus pe drumul spre Damasc (Fapte. 9, 1 – 9).

Poate vă gândiți că Iisus a spus clar: *Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut* (Ioan 20, 29). Da, El a spus-o, dar vorbea despre un popor care continua să ceară niște semne fizice sau viziuni tridimensionale. Dar când vorbesc despre ce înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu, în această carte, nu vă sugerez să postiți și să vă rugați până veți fi vizitați de niște îngeri sau până veți avea o revelație personală a Celui Atotputernic în tehnicolor. Eu vorbesc despre ochiul credinței.

Când Iisus a înviat din morți, Biblia ne spune că ucenicii au fost plini de bucurie când L-au văzut (Ioan 20, 20). Ca și creștini, cea mai mare bucurie a noastră este să vedem că Domnul este viu și că este cu noi întotdeauna. Biblia povestește istoria lui Zacheu, care a vrut așa de mult să-L vadă pe Iisus – cine este El – încât

SĂ-L VEZI PE REGE

s-a urcat într-un pom (Luca 19, 1 – 10). Când a văzut bunătatea lui Iisus și când L-a văzut pe Iisus acceptându-l, și-a văzut propriile păcate. S-a pocăit, a mărturisit și a fost dispus să restituie ce a luat. Și

Iisus i-a spus că mântuirea a venit la el. Toate acestea s-au întâmplat foarte repede, după ce L-a văzut pe Domnul. Totuși, eu cred că, deși Zacheu L-a văzut prima dată pe Domnul după ce s-a urcat în pom, viziunea lui cea mai clară despre El a avut-o când Iisus S-a urcat, la rândul Lui, în pom (pe cruce) și a murit pentru el. În mod întâmplător, numele Zacheu înseamnă *neprihănit*. Nu a spus Iisus: *Ferice de cei cu inima curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu!* (Matei 5, 8)?

Când îl vedem pe Dumnezeu pe cruce, când îl vedem pe Dumnezeu în anul acela în care a murit Regele nostru, atunci noi suntem mai dispuși să-L iubim și să-l slujim. Acesta este primul pas – SĂ-L VEZI PE DUMNEZEU!

EȘTI CEEA CE VEZI

Sunt foarte îngrijorat pentru tinerii de astăzi. În copilăria mea, am avut parte de ceea ce aș considera eroi americani normali. Totdeauna am visat să fiu ca Daniel Boone sau Davy Crockett. (Totuși, mărturisesc că a fost o perioadă în viața mea când am sperat să fiu ca Superman).

Acum câțiva ani, unul dintre băieții mei îmi povestea despre țestoasele adolescente mutante Ninja. Acești eroi ai copilăriei trăiesc în canalele colectoare ale orașului New York și mănâncă pizza. Cred că țara noastră este într-o mare încurcătură, dacă puștii noștri își doresc să crească pentru a fi țestoase mutante Ninja, care trăiesc în canale. Proverbul popular: *Ești ceea ce mănânci* este adevărat și în ceea ce privește hrana mintală.

Există un principiu biblic, potrivit căruia noi devenim ceea ce venerăm și la ceea ce ne închinăm. *Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui...* (2 Corinteni 3, 18). Eu cred că acesta este principalul motiv pentru tot comportamentul violent, instabil al

Pasul /-SĂ-L VEZI PE DUMNEZEU

tineretului nostru. Ei petrec așa de mult timp privind violența, înșelăciunea și sexul la televizor, încât nu se poate să nu aibă un efect categoric asupra vieții lor.

Acum câteva luni, predicam într-o biserică mică din nordul Californiei. După serviciul divin, soția mea și cu mine am fost invitați la cină, acasă la unul dintre membri. La această masă era și un alt musafir foarte interesant. Numele lui era Joe. El ne-a făcut o mărturisire tragică.

Cu câțiva ani în urmă, când Elvis Presley își începea cariera, Joe a mers la unul dintre concertele lui și a fost copleșit de felul în care femeile cădeau pe jos, își scoteau hainele și leșinau văzându-l pe Elvis cum își rotea bazinul și cânta. Ceva a pocnit în mintea lui, căci el s-a hotărât să fie exact ca Elvis Presley. Când eram copil, mama mea obișnuia să scrie cântece pentru Elvis Presley, așa că l-am văzut de vreo două ori în carne și oase. Nu am fost foarte impresionat. Nu mult după ce l-a văzut pe Elvis, Joe a plecat acasă și și-a cumpărat toate discurile lui. Și-a tapetat pereții din cameră cu posterurile lui, și-a vopsit părul negru și și-a cumpărat o chitară. Stătea în fața oglinzii ore în șir și încerca să arate și să cânte exact ca Elvis. Asculta discurile lui din nou și din nou și nu se obosea niciodată să asculte vocea idolului său. De câte ori Elvis avea un concert la o sută sau două sute de km în jur, Joe era acolo. A mers la toate filmele lui, și-a umplut casa cu toate accesoriile lui și, ceea ce este mai patetic, a făcut-o timp de douăzeci de ani. Gândiți-vă: douăzeci de ani idolatrizându-l, imitându-l și venerându-l pe Elvis Presley! Când Elvis a murit, Joe devenise așa de bun în imitare, încât a început să lucreze în cluburi de noapte peste tot în țară. Făcea mii de dolari pe săptămână doar imitându-l pe Elvis. Oamenii care l-au văzut au spus că îți dădea un sentiment ciudat, pentru că Joe părea exact ca Elvis. Cânta exact ca Elvis, umbla exact ca Elvis și mânuia chitara exact ca el.

Când l-am întâlnit pe Joe, avea probabil aproape cincizeci de ani. Elvis era deja mort de zece ani, totuși Joe făcea încă peste zece mii de dolari la un concert din Orient, imitându-l. A venit la

SĂ-L VEZI PE REGE

biserică pentru puțin timp, în acest oraș mic din nordul Californiei, sperând s-o rupă cu trecutul lui. Avea rădăcini creștine din copilărie. El mi-a spus: *Nici măcar nu am propria mea identitate. Am trăit ca altcineva așa de mult timp, încât nu mai știu cine sunt.* Așa că, după puțin timp, în care a încercat să meargă la biserică, Joe a simțit că nu mai are nimic la care să recurgă și s-a întors să-l imite pe Elvis Presley.

Nu m-am putut abține să nu mă întreb ce fel de biserică am avea, dacă noi toți l-am idolatriza pe Iisus Hristos în felul în care Joe îl idolatriza pe Elvis Presley. El este singura Persoană din Biblie pe care suntem încurajați s-o venerăm și s-o idolatrizăm. Dacă ne petrecem tot timpul uitându-ne la țestoasele adolescente mutante Ninja sau

urmărind telenovele siropoase, vom ajunge să fim o dezordine mintală. Dar, dacă ne petrecem timpul privind la Iisus în fiecare zi, nu ne vom putea abține să nu devenim ca El.

Noi trebuie să-L vedem pe Dumnezeu.

DOVADA LUI DUMNEZEU

Sunt multe moduri de a-L vedea pe Dumnezeu. Cuvântul Său, este bineînțeles, cel mai sigur. Dumnezeu ni. Se descoperă, de asemenea, prin alți oameni și prin lucrurile pe care le-a făcut. Pasajul nostru din Isaia ne spune că aceste creaturi îngerești, din prezența lui Dumnezeu, strigă: *Tot pământul este plin de mărirea Lui!* (Isaia 6, 3). Dar mulți oameni nu pot să-L vadă pe Domnul prin lucrurile pe care El le-a făcut, pentru că viziunea lor a fost întunecată de cataractele evoluției. Una dintre cele mai mari lupte, pe care am avut-o, de a-L accepta pe Hristos și Biblia, a fost că am crescut crezând în evoluție. Toate școlile pe care le-am urmat învățau că oamenii nu sunt nimic mai mult decât un soi de maimuță superdezvoltat. Acest concept nu oferă un scop prea nobil pentru viață. Dacă noi am evoluat pur și simplu dintr-o băltoacă de noroi primitivă, undeva, și dacă atunci când oamenii mor ei sunt transformați din nou în fertilizator, atunci într-adevăr nu este niciun scop în viață. Eu cred că această falsă învățătură a evoluției

Pasul /-SA-L VEZI PE DUMNEZEU

este în mare măsură responsabilă pentru rata crescută de sinucidere printre adolescenți. La ce ne putem aștepta, dacă le spunem că viața nu este nimic mai mult decât o regurgitare biologică? Sunt convins că filosofia fiecăruia este afectată de mediul nostru înconjurător, de lucrurile care ne înconjoară.

Crescând în orașul New York, am fost îngrădit permanent de lucrurile făcute de om. Auzeam scârțâitul frânelor și hurelul traficului. Oriunde mă uitam, vedeam beton și sticlă, fascicule de lumină și lucruri făcute de om. Am ajuns să-mi pun încrederea în oameni și, pentru că oamenii îmi spuneau că noi am evoluat, eu am crezut. Apoi, ca adolescent, am petrecut în jur de un an și jumătate trăind într-o peșteră din afara localității Palm Spring, California. Acolo, am început să dobândesc o perspectivă cu totul diferită despre viață. Eram acum înconjurat de lucrurile făcute de Dumnezeu, și aceasta a avut o influență profundă asupra mea.

De câte ori te uiți printr-un microscop la lucrurile făcute de om,

poți vedea fisuri și greșeli. Dar când te uiți prin același microscop la lucrurile făcute de Dumnezeu, vezi perfecțiunea infinită. Avem o singură alternativă. Chiar și oamenii de știință o știu. Sau suntem aici din întâmplare – datorită lucrurilor care au explodat – sau suntem aici datorită unui plan inteligent.

Când mergeam la școală în New York, îmi amintesc că l-am întrebat într-o zi pe profesorul meu de științe: *De unde a apărut lumea?* El mi-a spus, în esență, că lumea a apărut din soare, când a explodat și s-a dezvoltat în sistemul nostru solar. *Ei bine, am întrebat, de unde a venit soarele?* El mi-a răspuns că soarele a venit dintr-o altă galaxie. Când galaxia Căii Lactee a fost formată, a avut loc o explozie a doua mase de gaz, care au intrat una în alta și au explodat. Atunci am întrebat: *De unde au venit masele de gaz?* Știu că nu sună prea științific să afirmi că materia se poate crea pe ea însăși, dar, în cele din urmă, chiar și oamenii de știință trebuie să admită că ceva a existat dintotdeauna. Putem să privim toată organizarea și designul pe care le vedem în jurul nostru și să credem că toate acestea au apărut din particule de gaz, care au existat dintotdeauna și au început să explodeze, sau putem crede

SĂ-L VEZI PE REGE

că există un Dumnezeu inteligent și creator, care a existat dintotdeauna. Eu consider că este mai logic să cred că rădăcinile mele merg înapoi la un Tată iubitor din cer și nu spre două mase de gaz și particule care pluteau acolo în univers și care s-au ciocnit accidental într-o zi și au explodat. Privind la toate dovezile din natură, chiar și oamenii inteligenți trebuie să recunoască existența unui Arhitect genial.

O prietenă de-a mea, doctor Lolita Simpson, a venit la mine într-o zi să-mi arate o floare. *Doug, vreau să-ți arăt ceva. Vezi floarea aceasta? M-am gândit, ce drăguț, această dragă soră vrea să-mi arate o floare.* Dar ea mi-a arătat-o prin ochii omului de știință. A spus: *Vezi aici, sunt cinci petale înconjurate de cinci frunze și înăuntru, cinci mici stamine, și totul este perfect simetric. Este organizare, este design și parfum, de asemenea. Așa ceva nu ar fi putut apărea niciodată din întâmplare.*

Designul, organizarea și planul nu pot apărea din haos. Ar fi ca și cum ai sugera că poți să arunci o bombă într-o curte de vechituri și să obții astfel un Boing 747, când se depune praful; sau că poți să arunci o

altă bombă într-o tipografie și să obții o enciclopedie britanică. Cea mai simplă formă a unei singure celule vii, când este atent studiată, arată mai multă complexitate decât orașul New York la o oră de vârf. Chiar dacă ajungem să credem că totul a evoluat și că microorganismele au început pur și simplu să se împartă, să se dividă și să crească în forme mai complexe de viață, atunci mă întreb de unde a venit nevoia existenței bărbatului și a femeii? Când oamenii sunt gata să întemeieze o familie, de ce nu încep doar să se împartă și să se dividă? Nu așa se spune că s-a întâmplat totul? De ce ar fi vreodată nevoie de două sexe complet diferite, masculin și feminin, care nu se pot reproduce fără un act de dragoste și cooperare?

Dar păsările? Eu sunt pilot și știu câte ceva despre designul aerodinamic. Pe vremea când credeam în evoluție, eram cumva în stare să-mi imaginez aceste creaturi ale mării care își dezvoltau încet brațe și picioare, ca apoi să se târască mai departe și mai departe, afară din apă, și toate acestea în lungi perioade de timp.

Pasul 1 – SĂ-L VEZI PE DUMNEZEU

Dar întotdeauna am avut probleme când a trebuit să-mi imaginez șopârlele alergând pe țărmurile stâncoase, încercând să-și dezvolte o formă aerodinamică cu pene și oase goale pe dinăuntru, înainte de a lovi pământul. Și apoi, dacă s-au lovit de pământ și au supraviețuit, cum puteau să transmită mai departe această dorință urmașilor lor? După ce ies din ou, multor păsări le cresc pene și sar afară din cuib. Atunci, dintr-odată, ele știu cum să zboare și să plutească pe curenții de aer, fără niciun fel de lecții. Micuța omidă țese un cocon în jurul ei și, în aproximativ o săptămână, se ivește o nouă creatură care pompează sânge în noile ei aripi, le scutură grațios de câteva ori și decolează pentru a pluti în aer. Sugestia că toate aceste lucruri s-au întâmplat accidental pare tot mai absurdă și mai scandaloasă.

Doi prieteni se plimbau împreună într-o parcare de mașini. Unul credea în creațiune și Dumnezeu, iar celălalt în evoluție și știință. Evoluționistul i-a spus prietenului său creaționist: *O, văd că ai o mașină nouă! De unde ai luat-o?* Prietenul creștin a răspuns cu istețime: *Ei bine, m-am dus în garajul meu într-o zi și am văzut o băltoacă de ulei. Am lăsat-o acolo. După câteva săptămâni, în timp ce priveam în mod gradat, un skateboard s-a scurs din pavaj, apoi, încet, a evoluat într-o broscuță VW. Am condus-o un timp și, curând, s-a transformat într-un*

Pinto, ca, în cele din urmă, să se transforme în această Honda Acord. Bineînțeles, evoluționistul a replicat: Termină! De unde ți-ai luat mașina? Prietenul creaționist a răspuns: Stai puțin. Tu nu crezi că mașina mea s-a scurs din pavaj, pentru că știi că, atunci când vezi o mașină organizată, cu design, elemente tehnice și sisteme care funcționează, undeva există un producător de mașini. Doar pentru că toate mașinile diferite și toate vehiculele diferite, care circulă pe șosele, au roți, faruri și ștergătoare de parbriz, nu înseamnă că una a evoluat din cealaltă. Fordul nu a evoluat din Chevy și Chevy nu a evoluat din Chrysler. Toate au elemente comune, pentru că operează într-un mediu comun. În același fel, pot fi similitudini între oameni și maimuțe și alte creaturi, dar aceasta nu înseamnă că noi toți am evoluat unii din alții. Semnificația este alta – toți împărtășim același mediu.

SĂ-L VEZI PE REGE

De aceea Dumnezeu ne-a dat câteva elemente comune. Când vezi o mașină, știi imediat că există undeva un producător de mașini. Ființa umană este o mașinărie cu mult mai complexă decât orice automobil, de aceea, prin același raționament, știim că undeva este un *producător de oameni*.

În multe din parabolele Sale, Iisus ne îndreaptă atenția spre lucrurile făcute de Dumnezeu (Matei 6, 26). Chiar într-o lume pătată de păcat, putem vedea dovezi abundente ale puterii, înțelepciunii și dragostei prin lucrurile create de El (Rom. 1, 20)!

Întreg pământul este plin de gloria Sa și noi putem să-L vedem pe Dumnezeu prin lucrurile pe care le-a creat, dar trebuie să ne luăm timp să privim.

Pasul 2

SĂ TE VEZI PE TINE ÎNSUȚI

Vai de mine, sunt pierdut! (Isaia 6, 5)

CURCUBEUL NEGRU

Îmi amintesc că, pe când aveam vreo patru anișori, tatăl meu avea în hol o mașină cromată, pe care o folosea pentru lustruitul pantofilor. Ea avea un motor cu o roată de blană roșie, pe o parte, și cu o roată de blană neagră pe cealaltă parte (încă o are). Există un buton deasupra și, în fiecare dimineață, când mergea la lucru, pășea pe partea de jos și periile începeau să se învârtă. Își fixa pantofii dedesubt, ca să se lustruiască, călca din nou butonul, ca să oprească mașina și apoi pleca la muncă. Eram extrem de fascinat de mașina de lustruit

pantofi a tatii. Câteodată, stăteam în hol, captivat de jocul de-a apăsa doar butoanele de pornire și oprire. Îmi plăcea să-mi pun mâna pe periile de blană și să le simt cum se învârt.

Într-o duminică dimineața, m-am trezit înaintea tuturor celorlalți. Am hoinărit prin casă căutând ceva de făcut, pentru că nu îndrăzneam să-l trezesc pe tata în ziua lui liberă. M-am oprit în hol și am început să mă joc cu mașina de lustruit pantofii. După ce am pornit-o și am oprit-o un timp, m-am plictisit de acest joc. Atunci, m-am gândit: *De ce să nu lustruiesc pantofii tatii?* Am deschis încet ușa de la dormitorul lui, am intrat în vârful picioarelor, am luat pantofii lui cei negri, am ieșit tot în vârful picioarelor și am închis ușa. Știam că pentru a-i face lucioși cu

SĂ-L VEZI PE REGE

adevărat trebuie să folosesc cremă de pantofi. Mi-am amintit că am văzut o sticlă de cremă sub chiuveta din baie. Am verificat și am găsit o sticlă cu cremă neagră, lichidă. M-am întors în hol la mașina de lustruit. Nu eram prea sigur care era ordinea de urmat, dar eram destul de convins că crema neagră trebuia pusă pe peria neagră. Am turnat o cantitate generoasă de lichid negru de lustruit pantofii pe peria neagră. Voiam ca pantofii tatii să fie foarte lustruți. Apoi, am pornit mașina. La început, s-a scuturat ca o mașină de vase, dezechilibrată în timpul ciclului de uscare, scuipând cremă de pantofi peste tot. Apoi, a început să se învârtă cu viteza unui uragan, pulverizând un curcubeu drăguț, chiar dacă foarte negru, de cremă de pantofi, direct pe perete, de-a lungul tavanului și în jos, de cealaltă parte a zidului. Văzând ce s-a întâmplat, am decis că este timpul să mă duc înapoi la culcare. Am oprit mașina repede, m-am târât înapoi în dormitor și am sărit în pat. Fratele meu și un frate vitreg locuiau, de asemenea, în casă, așa că m-am mângâiat cu gândul că nimeni nu va ști care dintre noi a făcut-o, pentru că nimeni nu m-a văzut. După câteva minute agonizante și interminabile, l-am auzit pe tatăl meu mișcându-se prin dormitor și am ascultat neliniștit ușa deschizându-se. Eram deja decis să pretind că dorm. L-am putut auzi umblând câteva minute pe hol și apoi am auzit un icnet, o pauză și, în cele din urmă, cum mă strigă pe nume: *Dougie, Dougie, treci aici.* Mă întrebam de ce mă strigă pe mine. *Nimeni nu m-a văzut, mă gândeam eu. Mă voi preface că dorm.* Curând, ușa dormitorului meu s-a trântit de perete și tata a intrat. *Dougie scoală-te*, a spus el. Am încercat, atât cât

poate un copil de patru ani, să mă prefac că eram adormit, dar nu cred că l-am convins cu aceasta. Am mărșăluit rușinat până în hol. Curcubeul negru se contura deasupra mea mai amenințător ca niciodată. Am uitat să menționez că nu numai că a murdărit tot peretele și tavanul, dar a trecut și prin mijlocul unei picturi scumpe a unui conchistador spaniol. *Știi ceva despre asta?* m-a întrebat tatăl meu, făcând ochii mari. Ar fi fost un moment potrivit să mărturisesc, dar acea mică voce demonică din capul meu îmi spunea. *Nimeni nu te-a văzut. Tata nu va ști.*

Pasul 2 – SĂ TE VEZI PE TINE ÎNSUȚI

Așa că am spus: *Nu.* Tata a repetat: *Te întreb din nou, știi ceva despre aceasta?* Am vrut să spun adevărul, dar m-am gândit să încerc să bravez încă o dată. Îmi pecetluiau soarta. O dată ce apuci pe drumul înșelăciunii, este greu să te întorci. *Nu*, am spus, încercând să sune mai convingător. *Bine*, a spus tata, *am de gând să te bat la fund până îmi spui adevărul.* Într-o clipă, mi-a tras jos pantalonii, m-a aruncat peste genunchii lui și a început să mă lovească la fund. În timp ce simțeam cum mă ustură partea dorsală, de la mâna lui, strigam: *N-am făcut-o eu! N-am făcut-o eu! N-am făcut-o eu! Eu am făcut-o! Eu am făcut-o! Eu am făcut-o! Nimeni nu poate suporta așa de multă tortură.* Atunci m-a lăsat jos și mi-a spus: *Doug, nu te pedepsesc pentru că ai făcut o greșală. Te-am bătut, pentru că m-ai mințit.* Apoi, m-a trimis în baie să mă spăl pe față. Am schiopătat până în baie ca un mototol și m-am urcat pe un scăunel (eram încă prea scund ca să ajung la chiuvetă fără ajutor) și m-am uitat în oglindă. Spre uimirea mea, aveam pe toată fața mici pete de cremă de lustruit. Credeam că nimeni nu știe. Dar după întâlnirea cu tatăl meu, mi-am făcut o imagine reală despre mine însumi și m-am văzut așa cum arătam în realitate prin ochii lui. Ca și Isaia, am descoperit că sunt pierdut.

Acum, dați-mi voie să vă întreb, când m-am uitat în oglindă și am văzut petele de pe fața mea, era din cauza oglinzii? Nu, nicidecum! în același fel, când îl vedem pe Iisus pe cruce pentru păcatele noastre, ne dăm seama că suntem păcătoși. Biblia spune că păcatul este călcarea Legii (1 Ioan 3, 4). Legea lui Dumnezeu sau Cele Zece Porunci sunt oglinda (Iacov 1, 23 – 25). Legea nu există pentru a ne șterge păcatele mai mult decât ne spală oglinda murdăria. Legea ne arată păcatul, și atunci mergem la Iisus pentru curățire. Unii oameni privesc Legea lui Dumnezeu și văd că este păcat în viețile lor și atunci cred că

răspunsul este să arunce Cele Zece Porunci. Dar nu Cele Zece Porunci au nevoie de schimbare, noi avem. Legea lui Dumnezeu ne ajută să ne vedem *petele de pe față*. Acesta este al doilea pas spre mântuire.

Isaia a realizat că este pierdut, după ce L-a văzut pe Tatăl lui ceresc. O cale sigură pentru a ști că devii creștin este aceea că.

SĂ-LVEZI PE REGE

uneori, vei avea un simțământ de convingere. Acesta este un bun semnal că ești pe calea cea bună cu Dumnezeu. Amintește-ți: când un doctor asistă la nașterea unui bebeluș, el știe că totul este în regulă atunci când îi aude țipătul. În același fel, cea mai bună dovadă că ai experimentat o naștere sau o renaștere spirituală este atunci când strigi: *Vai de mine! Sunt un păcătos!*

CÂND ȘTII CĂ EST! GOL

Când aveam în jur de șaptesprezece ani, am locuit aproape un an și jumătate ca un pustnic într-o peșteră din munții de lângă localitatea Palm Springs. Nu purtam niciodată haine. La început, simțeam că ceva îmi lipsește. Dar, după ce am stat gol câteva săptămâni, nici nu mă mai gândeam la aceasta. Poți să te obișnuiești cu aproape orice, dacă faci lucrul acela destul de mult timp. O dată sau de două ori pe săptămână, coboram în Palm Springs pentru a cerși bani în fața unui magazin universal. Totdeauna îmi duceam hainele într-o legătură mică în fundul rucsacului meu. De obicei, mă opream la o rocă mare la periferia orașului și îmi puneam pe mine hainele, înainte de a mă aventura în perimetrul orașului. După cum ați gicit, nu trebuia să le spăl prea des.

Îmi amintesc foarte clar cum coboram într-o dimineață, entuziasmat că merg în oraș. Aveam câțiva bani în mână și o listă interesantă de lucruri pe care voiam să le cumpăr. Când am ajuns pe creastă, m-am simțit înflăcărat. Soarele tocmai răsărea și totul strălucea într-o nuanță minunată – toate dealurile, cactușii și chiar pielea mea păreau de aur. Dansam în josul muntelui cântând la flaut, în timp ce mă îndreptam spre Palm Springs. Eram așa de subjugat de faptul că sunt viu și eram așa de adâncit în gânduri, încât nu mi-am dat seama că am trecut pe lângă stânca mare, unde îmi puneam de obicei hainele. Nu am observat, de asemenea, că m-am aventurat dincolo de limitele Palm Springs-ului, fără nimic pe mine decât un rucsac, niște bocanci de munte și un zâmbet. Dintr-odată, am ajuns la o cotitură în cărare și am văzut ceea ce părea o familie mexicană: tatăl, mama și

două fete, toți

Pasul 2 – SĂ TE VEZI PE TINE ÎNSUȚI

Îmbrăcați frumos. Din câte îmi amintesc, era într-o duminică dimineața, pentru că se părea că sunt îmbrăcați de sărbătoare și au pornit la o plimbare, înainte de biserică. Când m-am apropiat de cotitură și i-am văzut, le-am făcut prietenos cu mâna și le-am zâmbit larg. Dar brusc, am observat o reacție șocantă a întregii familii, în același timp. Toți au înghețat. Mama și-a închis ochii și și-a întors capul. Tatăl i-a tras cu mâna capul spre pieptul lui. Cele două fete au apucat câte un picior al tatălui, s-au întors și au închis ochii. Apoi, tatăl și-a închis și el ochii. Am presupus că trebuie să fi fost un mostra hidos, înspăimântător, care se contura în spatele meu. Instinctiv m-am întors, gândindu-mă: *Ce au văzut, de i-a făcut să reacționeze cu atâta oroare?* Apoi, în cele din urmă, mi-am dat seama că nu am haine pe mine. Roșind din cap până în picioare, m-am strecurat în spatele următorului tufiș de pe cărare și repede mi-am pus hainele. Ce s-a întâmplat de fapt? Mă simțeam excelent cu câteva momente înainte de a vedea această familie. Nu m-au atins deloc, nu mi-au spus nimic și, totuși, după această întâlnire, mă simțeam îngrozitor. Ce a schimbat totul? M-am văzut prin ochii lor și am văzut că sunt gol.

Cred că ar fi sănătos pentru noi, creștinii, să aruncăm o privire asupra noastră, prin ochii lui Dumnezeu. Poate am descoperi că și noi suntem goi. Biblia spune că aceasta este una dintre problemele bisericii lui Dumnezeu din ultimele zile. De fapt, problema nu este că suntem goi, ci că suntem goi și nu știm. El spune: *Nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol* (Apocalipsa 3, 17).

Trăim într-o societate care este foarte preocupată de psihologie. Oriunde ne uităm, oamenilor li se spune să nu se simtă rău. Vinovăția este rea. Vinovăția este distructivă. Există, bineînțeles, ceva adevăr în aceste afirmații. Dar oamenii trebuie să se simtă vinovați când sunt vinovați. Nu ar trebui să ne simțim bine când facem ceva rău. Domnul vrea să simțim convingerea vinovăției destul de mult pentru a veni la El pentru iertare. El nu vrea să rămânem în starea unui bocet continuu, dar trebuie să devenim conștienți de condiția noastră înaintea lui Dumnezeu.

SĂ-L VEZI PE REGE

Trebuie să ne pară rău pentru păcatele noastre și să ne recunoaștem starea nenorocită. Atunci Dumnezeu poate să-și activeze

puterea în viețile noastre. *Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța* (Iacov 4, 10). Când Adam și Eva nu L-au ascultat pe Dumnezeu lumina care-i acoperea a dispărut și ei au devenit conștienți de slăbiciunea lor (Gen. 3, 10). Au încercat să se acopere cu frunze de smochin, dar curând au înțeles că frunzele nu țin mult. După ce au conștientizat vina lor față de Dumnezeu, El le-a dat haine de piele. Ați prins ideea? Piele! Cineva a trebuit să moară pentru a îmbrăca trupurile lor goale, exact așa cum Iisus a trebuit să moară, ca să acopere păcatele noastre. Când fiul risipitor a venit acasă, tatăl lui l-a primit, l-a îmbrățișat, l-a sărutat, apoi i-a acoperit murdăria și goliciunea cu haina sa cea *mai bună*. Iisus așteaptă să ne îmbrace cu neprihănirea Sa, dar trebuie să venim mai întâi acasă așa cum suntem.

Pasul 3

SATE POCĂIEȘTI

Pentru că sunt un om cu buze necurate. (Isaia 6, 5)

DOAR UN ȘORICEL

r

Timp de câțiva ani, la casa mea din deal, mi-am parcat mașina într-un mic adăpost, în aceeași zonă în care îmi hrăneam câinii, într-o ocazie, când am pornit motorul și ventilatorul, am auzit un huruit și apoi pleosc! pleosc! Două bucățele mici de mâncare uscată pentru câini au căzut afară din gura de aerisire, la picioarele mele. Este uimitor ce lucruri ridicole ne trec uneori prin minte. Atunci m-am gândit: *Ce părere ai? Probabil că dau același fel de mâncare uscată câinilor lor în Japonia (unde era făcută mașina mea) cum dau eu câinilor mei.* Eram ocupat pe atunci și nu mi-am imaginat deloc cum a putut ajunge mâncarea pentru câini în sistemul de ventilație al mașinii mele. Nu am crezut că trebuie să fac investigații mai ample. La urma urmei, două bucățele de mâncare uscată pentru câini nu erau o problemă așa de mare, comparată cu alte subiecte cu care aveam de-a face în fiecare zi. Așa că mi-am văzut de drum. Câteva zile mai târziu, am sărit din nou în mașină, am pornit-o și am auzit din nou un zdrăngănit în ventilator și apoi pleosc! pleosc! pleosc! pleosc! Patru sau cinci bucățele de mâncare pentru câini au căzut la picioarele mele. Mi-am dat seama în acel moment că trebuie să fie un șoarece sau cineva care s-a mutat în sistemul de ventilație al mașinii și și-a făcut casă. Mi-am spus: *Trebuie să mă ocup de asta într-o zi.* Ei bine, știți cum sunt aceste

SĂ-L VEZI PE REGE

planuri într-o zi. Tăua de mâine nu vine niciodată! Au trecut câteva săptămâni și, de fiecare dată când porneam mașina, din ce în ce mai multă mâncare pentru câini se rostogolea afară. În final, am ajuns acolo încât, în timp ce conduceam în josul șoselei și am pornit ventilația, am primit nu numai mâncare pentru câini, ci și bucățele de cuib de șoarece.

Într-o zi friguroasă, am făcut o călătorie mai lungă și, inconștient, am decis să pornesc încălzirea la maximum. Mare greșală! În mașina mea trăia nu numai dl șoarece, dar și d-na soricioaică și toți șoriceii lor. Cu încălzirea la maximum, cinci sau șase șoricei goi au început să se rostogolească prin gurile de aerisire. Acum, eram cu adevărat îngrijorat. Se părea că nimeni din familie nu a supraviețuit.

Cineva mi-a spus că șoarecii de câmp pot avea treisprezece bebeluși la o naștere și cred că am prăjit jumătate din familie. Nu știu dacă ați avut dubiosul privilegiu de a miroși șoareci mumificați. Nu este plăcut deloc! Din acel moment, mireasma șoarecilor în descompunere a devenit așa de ofensivă, încât a trebuit să călătoresc cu ventilația închisă. Cum vara se apropia, am amânat să rezolv problema. Țineam geamul deschis, ca să nu trebuiască să pornesc ventilația.

Într-o zi călduroasă, în care călătoream cu prietenul meu John Lomacang (pe care nu l-am prevenit în legătură cu familia de șoareci care a murit în nișa îngustă a sistemului de ventilație a mașinii mele), acesta, fără să mă consulte, s-a întins, a pornit ventilația la maximum și a apăsat butonul de aer condiționat. Ceva teribil s-a întâmplat atunci. Bucăți de cuib de șoarece, rămășițe de șoarece și blană de șoarece au început să zboare cu puterea unui uragan în fața noastră umplând mașina cu un vârtej de duhoare și praf. Din acel moment, de câte ori John trebuia să călătorească cu mine, insista să luăm mașina lui.

Gândiți-vă la aceasta. Aveam o mașină nou-nouță, cu moderator de viteză, direcție puternică, radiocasetofon, tracțiune pe patru roți – aprobe tot ce poți să ceri de la un vehicul nou. Era strălucitoare pe dinafară, dar putea pe dinăuntru, pentru că un

Pasul 3 – SA TE POCĂIEȘTI

șoricel a stricat totul. Un șoricel de care nu m-am ocupat la timp și care mi-a nenorocit toată mașina mea cea nouă. Sunt singur că ați înțeles esențialul. Sunt acele mici păcate din viețile noastre pe care le

lăsăm necontrolate – fie că este firea noastră sau cuvintele noastre sau un alt obicei – acestea lucrează ca și termita la fundația experienței noastre.

Există o istorie în Biblie, în care regele David a făcut o mică greșală, uitându-se la o femeie care făcea baie. Din cauza acestei priviri insistente, destrăbălate, acel mic păcat s-a transformat în adulter, înșelăciune și, în final, în crimă. El și-a pierdut, de asemenea, patru dintre fii și respectul poporului, din cauza acestei alegeri. Aceste mici păcate sfârșesc prin a ne trage în jos. De aceea, dacă suntem credincioși în lucrurile mici, vom fi și în cele mari (Matei 25, 21).

Este interesant că cel mai feroce animal din lume se întâmplă să fie și cel mai mic – șoarecele de câmp. Este mai mic decât un șoarece și, totuși, poate omorî multe animale mult mai mari decât el. Mănâncă de câteva ori mai mult decât greutatea propriului său corp, într-o singură zi. Totuși, încape ușor într-o linguriță. Lucrurile mici pot fi mortale.

Pare să fie o tendință astăzi, în biserică, să ignori detaliile credincioșiei creștine. Când cineva vorbește despre *păcate mici*, este acuzat de meschinărie și legalism. Ben Franklin spunea:

Din lipsa unui cui, potcoava a fost pierdută.

Din lipsa unei potcoave, calul a fost pierdut.

Din lipsa unui cal, călărețul a fost pierdut.

Din lipsa unui călăreț, bătălia a fost pierdută.

Din lipsa unei bătălii, regatul a fost pierdut.

Și toate acestea din lipsa unui cui. Pentru că lucrez în pastorație, am ocazii când am responsabilitatea să abordez consecvențele din viețile oamenilor care pretind că sunt creștini. Biblia ne învață că noi suntem păzitorii fraților noștri, dar câteodată întâlnesc cuvintele: *mă judeci*. Iisus a spus că există un moment în care ar trebui să ne pese de păcatele fraților

SĂ-L VEZI PE REGE

noștri. Lui Isaia i-a păsat. Nu numai că și-a mărturisit păcatele lui, dar a mărturisit și păcatele poporului său. El a făcut aceasta nu cu scopul de a-și îmbunătăți imaginea, ci pentru că se simțea rănit de păcatele celor din jurul lui. Era îngrijorat pentru binele lor. Observați în povestirea noastră că Isaia mai întâi a spus: *Sunt un om cu buze necurate*, și apoi a spus: *Locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate*. Aceasta este ordinea corectă. În cele mai multe cazuri, noi avem o vedere foarte pătrunzătoare când este vorba să observăm

fiecare mic defect din vieții le altora. Suntem, totuși, insensibili la majoritatea problemelor din propria noastră viață. De aceea, Iisus a spus că mai întâi trebuie să scoatem bârna din ochii noștri, apoi să încercăm să scoatem paiul din ochii altcuiva (Matei 7, 1 – 5). În multe cazuri, persoanele care sunt cele mai critice cu cei din jurul lor au un păcat ascuns în propria viață. Arătarea păcatelor celorlalți cu degetul și criticarea tuturor celor din jur este o tactică diversionistă. Ei speră că aceasta va direcționa atenția departe de propria lor vină. Isaia era convins că are o problemă cu buzele necurate. El știa că are probleme din cauza lucrurilor pe care le spune.

Mulți creștini ignoră să dea atenție la ceea ce spun, pentru că ei cred că sunt așa de mici cuvintele lor. Dar Iisus ne spune că, la judecată, noi vom da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care l-am rostit. Din cuvintele noastre, vom fi scoși fără vină și din cuvintele noastre vom fi osândiți (Matei 12, 36 – 37). Câteva cuvinte care nu sunt la locul lor pot cauza o pădure întreagă de probleme (Iacov 3, 5). În același fel, un mic cuvânt de încurajare sau un zâmbet poate schimba cursul zilei unei persoane sau chiar viața ei (Proverbe 25, 11). Micile păcate din viețile noastre, pe care nu le rezolvăm și la care nu le dăm atenție zilnic, cresc până ni le distrug.

Metoda de a te cățăra pe un munte este să faci câte un pas, o dată. Dacă Domnul ne-ar arăta chiar acum toate schimbările pe care trebuie să le facem în viețile noastre pentru a fi în perfectă armonie cu voința Sa, acestea ne-ar copleși. Dar El ne conduce câte o zi, o dată, câte un pas, o dată. Felul în care o persoană

Pasul 3 – SA TE POCĂIEȘTI

câștigă sau pierde din greutate este cu câte o mușcătură, o dată. Sunt chel acum și mi-am pierdut părul fir cu fir. Viața operează cu lucruri mici. Iisus ne spune să ne rugăm în fiecare zi pentru pâinea noastră zilnică – o zi, o dată – pentru că putem mânui lucrurile numai în segmente mici. Felul în care ajungem în cer este umblând cu Iisus și încrezându-ne în El o clipă, o dată și apoi clipa următoare, la rândul ei.

REGREȚI DESTUL, CA SĂ TE OPREȘTI

Într-o zi, o țestoasă se plimba prin pădure, când a auzit o voce disperată strigând: *Ajutori Ajutori* Curând, a găsit o broască în fundul unei gropi adânci. *Ce s-a întâmplat?* a întrebat țestoasa. *Nu m-am uitat unde săream și am căzut în această groapă*, a orăcăit broasca. *Oricât am încercat nu pot sări destul de sus pentru a ieși afară*. Atunci țestoasa a

Întrebat cum ar putea să fie de ajutor. *Dacă poți să-mi aduci un băț și să-l arunci înăuntru, aș putea să mă cațăr pe el*, a spus broasca. Bine, a replicat țestoasa, și s-a târât încet în căutarea unui băț lung! După vreo două ore, țestoasa s-a întors cu un băț în gură și a găsit broasca făcând plajă pe marginea unui iaz apropiat. *Ce s-a întâmplat?* a întrebat țestoasa încet. *Credeam că nu poți să ieși din groapă. Nu am putut*, a spus broasca, *dar un șarpe s-a târât în groapă și a trebuit să ies afară.*

În același fel, la toți ne pare rău că am sărit în groapa lui Satana și de multe ori simțim că nu există cale de ieșire, până nu realizăm ce poate face o persoană când viața ei depinde de acel lucru. La toți ne pare rău pentru păcatele noastre, dar ne pare și mai rău când realizăm că pedeapsa este moartea și că ele au costat deja viața lui Iisus. Să nu înțelegeți greșit, eu nu cred că putem să sărim afară din groapa păcatului prin propriile noastre puteri. Biblia spune că, fără Hristos, nu putem face nimic (Ioan 15, 5). Dar trebuie să avem voință, dorința de a fi liberi. Noi ar trebui să fugim de ispită (1 Timotei 6, 11), dar mulți dintre noi ne târâm doar sperând că ea ne va prinde din urmă. Adevărata pocăință înseamnă că nouă nu numai că ne pare rău pentru păcatele noastre, dar ne pare destul

SĂ-L VEZI PE REGE

de rău pentru a nu le mai face. Unii oameni cred că poți merge la biserică o dată pe săptămână, să-ți mărturisești păcatele, și apoi vei avea o foaie curată pe care să o umpli cu păcate încă o săptămână. Aceasta nu este adevărata pocăință.

Biblia vorbește despre două feluri de pocăință. Iuda s-a pocăit și apoi s-a dus și s-a spânzurat (Matei 27, 4 – 5). Petru s-a pocăit, a ieșit și a plâns cu amar și, în aceeași seară, a fost convertit (Matei 26, 75). El s-a schimbat! Dumnezeu vrea ca noi să ne regretăm păcatele. Să le regretăm destul de mult pentru a nu le mai repeta. Să le regretăm destul pentru a ne schimba.

Este ca și cu acei doi copii, despre care am auzit, care priveau la mama lor gătind prăjiturile de ciocolată. În timp ce punea prăjiturilele fierbinți pe platouri, a sunat telefonul. Mama s-a grăbit să răspundă dar, înainte de a pleca, le-a spus copiilor să nu mănânce prăjiturilele. Ei bine, Johnny și Jane se uitau și miroseau acele prăjiturile de ciocolată, calde. Jane a observat că era o prăjiturică fărâmițată. Ea s-a gândit: *Aceasta nu este o prăjitură întreagă, este doar o firimitură. Așa că a mâncat firimitura de pe platou.*

Johnny, bineînțeles, s-a simțit iritat că nu erau firimituri și pentru el. Așa că a făcut o firimitură. A rupt o bucățică și a mâncat-o. Făcând aceasta, a făcut mai multe firimituri, așa că Jane a avut mai multe firimituri. Încet, încet, au mâncat două sau trei prăjiturile. Apoi, au auzit pașii mamei apropiindu-se de bucătărie și și-au pus mâinile la spate, încercând să pară cât se poate de nevinovați. Chiar dacă aveau resturi de ciocolată în jurul buzelor, mama nu a spus nimic. A sperat că ei vor mărturisi ceea ce au făcut. Exact la fel este și cu Dumnezeu. El ne știe deja păcatele și speră că le vom mărturisi de bunăvoie. În cele din urmă, Jane a fost biruită de un sentiment de vinovăție. Ea a spus: *Mamă, îmi pare rău. Am vrut să mănânc doar o firimitură, dar am mâncat câteva prăjiturile.* Apoi, a adăugat: *Johnny a mâncat și el câteva.* Bineînțeles că Johnny a spus repede: *îmi pare rău! îmi pare rău! Vedeți diferența?* Lui Jane îi părea rău pentru că nu a ascultat-o pe mama. Lui Johnny îi părea rău că a fost prins.

Pasul 3 – SĂ TE POCĂIEȘTI

Câteodată, ne pocăim pentru că suntem la necaz și vrem iertare. Vrem să mergem în cer, dar nu ne pare rău că am păcătuit. Cu prima ocazie pe care o avem, vom păcătui probabil din nou. Cred că ar fi sănătos pentru noi să ne rugăm: *Doamne, ajută-mă să mă pocăiesc cu adevărați*

Biblia ne spune în Romani 2, 4 că Dumnezeu este Cel care ne dă pocăința. Noi nu putem să ne pocăim singuri. Bunătate Lui ne conduce spre o pocăință adevărată. Când îl vedem pe Dumnezeu în bunătatea Lui, ne pare cu adevărat rău de ceea ce l-au făcut păcatele noastre. Când îl vedem pe Iisus atârând pe cruce, știm că El nu atâră pe orice cruce. El atâră pe crucea mea. Eu sunt Baraba. Cuiele acelea sunt cuiele mele. Sulița aceea și spinii aceia îmi aparțin. Când vedem că El a luat asupra Lui ceea ce meritam noi, atunci ne pare cu adevărat rău că L-am rănit. Atunci vedem că păcatul este un ucigaș, este mortal, este otrăvitor, și începem să-l urâm.

Acesta este felul de pocăință pe care îl caută Dumnezeu – o întoarcere adevărată de la păcat. Biblia spune că trebuie nu numai să ne mărturisim păcatele, ci *oricine le mărturisește și se lasă de ele (de păcate) capătă îndurare* (Proverbe 28, 13).

Pasul 4

SĂ-ȚI MĂRTURISEȘTI PĂCATELE

Locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate.

(Isaia 6, 5)

ZILELE VIETII NOASTRE

De ce vrea Dumnezeu, de fapt, să ne mărturisim păcatele? Când eram un creștin începător, obișnuiam să cred că, atunci când îmi mărturisesc păcatele lui Dumnezeu, trebuie să spun: *Doamne, trebuie să avem o discuție. Ar trebui să te așezi. Trebuie să-ți spun câteva lucruri*, ca și cum l-aș informa. Uităm că Dumnezeu știe totul. Dar dacă Dumnezeu știe totul, de ce trebuie să mărturisim? Putem întreba, de asemenea: *Dacă Dumnezeu știe totul, de ce să ne rugăm?* Iisus ne spune că El știe lucrurile de care avem nevoie, înainte ca să le cerem (Matei 6, 8) și totuși, ne spune să cerem. În același fel, El știe care sunt păcatele noastre, înainte de a le mărturisi. Și totuși, așteaptă de la noi să le mărturisim. Sunt câteva motive pentru care Dumnezeu ne spune să facem așa. Primul, din simplă politețe. Păcatele noastre sunt făcute împotriva lui Dumnezeu. Când greșim împotriva unei persoane, trebuie să-i cerem iertare. De câte ori greșim, noi ne rănim pe noi înșine, îi rănim pe ceilalți și îl rănim pe Dumnezeu. În felul acesta, noi spunem: *Doamne, îmi pare rău*. Chiar dacă El știe că noi L-am rănit, și noi știm că El știe, este numai normal să ne cerem iertare. Un alt motiv este că aceasta este metoda lui Dumnezeu, planul Lui de a îndepărta vinovăția. Aceasta ne ajută să simțim și să credem

Pasul 4 – SĂ-ȚI MĂRTURISEȘTI PĂCATELE

că suntem iertați. Cred că unii oameni nu au simțit niciodată libertatea și pacea de care Dumnezeu vrea să ne bucurăm ca și creștini, pentru că mărturisirea lor este așa de superficială și de scurtă. În multe cazuri, noi petrecem douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani păcătuiind zilnic, oră de oră, ofensându-L pe Tatăl nostru ceresc și apoi, într-un moment accidental, spunem: *Doamne, iartă-mi păcatele*. Ne așteptăm să găsim consolare și eliberare prin această mărturisire josnică, superficială. Nu vreau să spun cu aceasta că ar trebui să mărturisim fiecare păcat pe care l-am comis vreodată. Nimeni nu-și poate aminti tot ceea ce a făcut greșit, dar trebuie să fim mai specifici. Cât de specifici? Unii oameni nu-și pot aminti tot ce au făcut rău într-o singură zi. De aceea recomand ceva eficient. Nu îmi amintesc fiecare minciună pe care am spus-o vreodată, dar știu că eram un mincinos. Nu îmi amintesc fiecare obiect pe care l-am furat, dar știu că eram un hoț. De aceea, când vine timpul mărturisirii, vă sugerez să luați o bucată de hârtie și să notați: *Sunt un hoț, sunt un mincinos*. Notați

acolo: *gânduri imorale, gelozie* sau orice alte păcate mai sunt. Dacă vă temeți că ați uitat ceva, nu vă îngrijorați, dacă îl întrebați pe Dumnezeu, Duhul Sfânt vă va aduce aminte de acele lucruri. Veți fi surprinși de lungimea listei. Unul dintre avantajele acestui tip de mărturisire specifică este că tu admiți că păcatele tale sunt păcate. Cu alte cuvinte, este destul de ușor să spui: *Doamne, sunt un păcătos*, dar când spui în cele din urmă: *Doamne, sunt un bârfitor*, aceasta poate fi prima dată când tu ai conștientizat că bârfa este un păcat și astfel îi permiți Duhului Sfânt să te schimbe în acest domeniu. După ce ai completat lista ta de categorii de păcate, gândește-te la cele specifice pentru fiecare categorie. Din nou, dacă ceri, Duhul Sfânt îți va aduce aminte de acelea pe care El știe că ai cel mai mult nevoie să le mărturisești. Când ți le amintești, scrie-le în categoria lor.

După ce ai completat lista ta de lucruri pe care trebuie să le mărturisești Domnului, îngenunchează și spune: *Tată, îmi mărturisesc păcatele. Sunt vinovat de aceste lucruri*. Apoi, citește-l lista lui Dumnezeu. Știu că poate fi dureros, dar este extrem de sănătos

SĂ-L VEZI PE REGE

pentru sufletul tău. Încheie-ți rugăciunea spunând: *Te rog să mă ierți, în Numele lui Hristos*. Avem promisiunea că: *Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele*, și El ne va da putere, *să ne curățească de orice nelegiuire* (1 Ioan 1, 9). Aceasta înseamnă eliberare nu numai de *pedeapsa* păcatului, care este moartea, dar și de *puterea* păcatului. Când faci aceasta, Dumnezeu îți va da putere să faci binele, să te corectezi în acele domenii specifice (1 Cor. 10, 13). După ce ți-ai mărturisit păcatele, ia lista și arunc-o în foc sau înfășoară în ea o piatră și arunc-o în ocean (Mica 7, 19). (Poate ruperea ei în bucăți va fi mult mai folositoare pentru mediu). Sunt și câteva lucruri pe care trebuie, poate, să le mărturisești altor oameni. De exemplu, dacă ai furat ceva de la cineva, trebuie să-i spui acelei persoane și apoi, pe cât posibil, trebuie să repari dauna (Ezec. 33, 15). Dacă ai rănit vreo persoană, trebuie să-i spui că-ți pare rău și să încerci să refaci relația.

Îmi amintesc că, pe când aveam vreo paisprezece ani și locuiam în Florida cu fratele meu, lucram într-o cofetărie, la înghețată. Proprietarul mi-a spus că pot să mănânc câtă înghețată doresc. Mi-a mai spus că mă voi sătura de ea curând. Greșea! După câteva săptămâni de lucru, i-am câștigat încrederea. Datorită timpului

petrecut în școala militară, eram foarte punctual, ordonat și curat cu lucrurile. Deschideam și închideam cofetăria la timp. În cele din urmă, el mi-a dat cheia de la casa de înregistrat și mi-a arătat cum să încui banii în fiecare seară. Îmi este rușine să spun că, atunci când am fugit ultima dată de acasă, l-am jefuit pe patronul meu. Deși nu era o sumă prea mare, luasem doar 10\$, aceasta m-a obsedat ani de zile, pentru că dl Scott a avut încredere în mine. Într-una din călătoriile mele, înapoi în Miami Beach, știam că trebuie să merg la dl Scott să-i spun că l-am furat și să-i înapoiez cei 10\$. Recunosc, eram cam speriat în timp ce mă îndreptam într-acolo. Mă întrebam ce va crede despre furtul meu, după ce a avut atâta încredere în mine. Când am intrat în prăvălie, am întrebat persoana de după teighea dacă pot să vorbesc cu dl Scott. S-a uitat la mine cu o expresie încurcată și mi-a explicat că Lee

Pasul 4 – SĂ-ȚI MĂRTURISEȘTI PĂCATELE

Scott le-a vândut prăvălia cu câțiva ani în urmă și s-a mutat. Nu știau cum poate fi găsit. Dintr-odată, în acel moment, am simțit o mare ușurare și o povară mi s-a ridicat de pe umeri. Dumnezeu nu fusese îngrijorat pentru cei zece dolari, ci fusese îngrijorat dacă vreau să fac voia Sa. Eram dispus să mărturisesc și să plătesc ceea ce am făcut? Acum știe că da.

Foarte puține păcate ar trebui mărturisite public. Există o povestire, mai mult ca o parabolă, despre un grup de studiu biblic, pe parcursul căruia unul dintre diaconi a început să plângă în hohote. Când oamenii l-au întrebat care era problema, el a mărturisit că nu-și mai poate ascunde păcatul: *Am avut relații neîngăduite cu soția prezbiterului.* Oamenii, șocați, au început să-l consoleze și să se roage ca Dumnezeu să-i dea biruință. Altă persoană, care a fost mișcată și atinsă de sinceritatea diaconului, a început, de asemenea, să plângă în hohote și să spună: *Cred că și eu trebuie să mărturisesc ceva. Nu știu cum să vă spun, dar sunt cleptoman. Oriunde merg, chiar dacă am o poziție în biserică, totdeauna fur lucruri mici. Nimic important, dar totdeauna fur câte ceva.* Unul câte unul, aproape fiecare membru al studiului biblic, a început să mărturisească o varietate de păcate, multe dintre ele lucruri șocante și rușinoase. În cele din urmă, fiecare din cameră, cu excepția unuia singur, și-a deschis sufletul și a mărturisit un păcat mare și secret. Normal, celelalte persoane au început să privească către persoana care stătea tăcută, în colț. I-au spus: *Frate, toți ne-am rugat unul pentru altul și ne-am mărturisit păcatele unul*

altuia. Nu este nimic ce ai vrea să ne împărtășești și tu? El a răspuns: Și eu am un păcat, dar este prea groaznic. Nu pot să vă spun despre ce este vorba. Haide, haide, au insistat ei, ce poate fi mai rău decât toate aceste lucruri îngrozitoare pe care ne-ai auzit împărtășindu-le? Nu, a spus el, este prea josnic. Mă tem că nu pot. S-au strâns în jurul lui, și-au pus mâinile pe umerii lui și au spus: Nu crezi că poți să ai încredere în noi, după tot ce ți-am spus? Ți-am împărtășit toate aceste informații confidențiale. Nu crezi că poți să ne spui problema ta? Știm că Dumnezeu te va ierta. În cele din urmă, el a cedat, spunând: Bine, dacă trebuie. Păcatul meu

SĂ-L VEZI PE REGE

este bârfa și de-abia aștept să plec de aici, ca să spun la toată lumea ce am auzit în seara aceasta. Știu că este o anecdotă plină de umor, dar are mult miez. Câteodată poate fi mai rău decât bine, atunci când ne mărturisim altora. Un păcat care a fost comis în public trebuie mărturisit în public. Dar majoritatea păcatelor pe care le facem sunt păcate împotriva lui Dumnezeu și trebuie mărturisite numai Lui. Cel mai convingător mod de a spune lumii că Iisus ne-a iertat păcatele și ne-a dat o inimă nouă nu este prin vorbire, ci prin umblare.

PROBLEME IMPOSIBILE

Locuiam în munții izoalți din afara localității Covelo și, timp de cincisprezece ani, Herman mi-a fost ca un spin în coaste. Am auzit cum pădurarii din unele parcuri din Statul California au întâlnit urși care erau agresivi și violenți cu turiștii și au evitat să-i ucidă. În loc să facă aceasta, i-au capturat și i-au expediat în părțile izolate din nordul Californiei, unde sperau că nu vor fi o amenințare pentru nimeni. Trăiam aproape de pădurea națională Mendocino, unde au fost eliberați unii dintre acești urși-problemă. Pot să-mi imaginez că Herman era unul dintre acești urși-problemă dintr-unul din parcurile Statului. Nu se comporta ca un urs sălbatic tipic. Când l-am întâlnit prima dată pe Herman, în apropierea casei mele, cu ani în urmă, era la prima tinerețe. Dar pe când se derula această întâmplare, eu trebuie să fi fost aproape de pensionare. Știu că un urs negru poate trăi până la treizeci de ani.

Într-o dimineață, devreme, am auzit un zgomot teribil și toată cabana s-a scuturat. Apoi, capra noastră, Libby, a început să behăie disperată. Herman a apucat capra de cinzeci de kg din ȧrcul de dedesubtul casei și a fugit sus pe deal cu ea. Pe atunci, îmi țineam

pușca de calibrul 22 în camion. Mărturisesc că nu eram așa de curajos ca David în Biblie, care și-a pus viața în pericol, ca să salveze un miel din labele ursului. Nu eram gata să ies afară, în întuneric și să hăituiesc un urs negru, flămând, de 250 de kg cu o pușcă de calibrul 22, pentru a salva o capră. (Poate pentru o oaie.

Pasul 4 – SĂ-ȚI MĂRTURISEȘTI PĂCATELE

dar nu pentru o capră). Să împuști un urs negru cu o pușcă de calibrul 22 este ca și cum ai încerca să stingi un foc cu benzină. Doar l-ai înfuria. Situația aceasta a continuat timp de mulți ani. În tot acest timp, Herman mi-a rupt pomii fructiferi și mi-a furat caprele. Câinele meu, Prince, a renunțat să mai stea la casa mea, pentru că Herman îi mânca mâncarea lui de câine și îl alunga, într-o ocazie, a spart geamul de la bucătărie și a încercat să intre înăuntru. Totuși, un prieten care stătea în casă a reușit să-l sperie trăgând cu pusă în aer. Am ajuns până acolo, încât am chemat agentul de asigurări al proprietarilor casei mele pentru a afla dacă era asigurată casă, în eventualitatea atacului unui urs. El a spus: *Nu!* Am înțeles că, dacă nu aveam să fac ceva, curând, lucrurile se vor înrăutăți. Câțiva veterani mi-au spus că un urs poate face multă pagubă, dacă intră în casă și începe să se servească singur, în bucătărie. *Ei nu se uită numai în dulapuri*, mi-a spus prietenul meu, *rup ușile din balamale și niciodată nu ies pe același geam pe care intră.*

Iisus ne spune că El stă la ușă și bate, cerând să intre înăuntru (Apoc. 3, 20). El vrea să rămână în viețile noastre, să trăiască în inimile noastre. Iisus bate întotdeauna. El așteaptă cu răbdare să fie invitat înăuntru. Diavolul nu are asemenea bune maniere. El dă buzna și ne răscolește inimile, neinvitat. Ca un urs în bucătărie, el va rupe viața ta în bucăți. Singura cale de a-l scoate afară din inima ta este să-L lași pe Iisus să intre. Iisus este *arma* noastră. David l-a omorât pe Goliat cu o piatră și Iisus este *stânca veacurilor* (1 Cor. 10, 4).

Știu că trebuie să rezolv problema cu Herman, dar nu eram vânător. Nici măcar nu mâneam carne. Iubesc animalele și gândul că trebuie să împușc un urs nu era prea plăcut. Am sunat la Serviciul Forestier și am întrebat ce să fac. După ce am vorbit cu ei un timp, am avut impresia că sunt copleșiți cu plângeri despre urși și probabil nu pot face nimic pentru mult vreme. Au spus că au nevoie de dovezi, poze și formulare completate. Am știut că, dacă se va întâmpla ceva, eu trebuie să mă ocup. De câte ori mă întorceam de la o întâlnire evanghelistică, găseam mai multe

SĂ-L VEZI PE REGE

dovezi că Herman se pregătea să-mi rupă casa în bucăți. Într-o noapte, am observat semne de gheară pe unul dintre pereții exteriori ai casei mele. Unii dintre vânătorii mai în vârstă mi-au spus că urșii își marchează teritoriul, în pădure, zgâriind copacii cu ghearele. Herman mersese prea departe. El mi-a însemnat casa ca făcând parte din teritoriul lui. Am mers la un prieten care este vânător și, cu reținere, am împrumutat pușca lui de elefanți. Trebuie să știți că această pușcă este cea mai mare din câte există. Nu era făcută de Winchester, Remington sau Brownig. Era făcută, de fapt, de o companie care face armament pentru artilerie. Am tras de câteva ori cu ea, să văd dacă mă pot obișnui. Sunetul exploziei era ca zgomotul sonic și reculul aprobe mi-a dislocat umărul. Deși am făcut pregătiri potrivite pentru a face față problemei, îmi era, totuși, ca să fiu sincer, frică. În orice caz, Herman era unul dintre cei mai mari urși negri care există. În al doilea rând, eu nu mai împușcasem urși înainte. Unii dintre prietenii mei au înrăutățit situația, amintindu-mi de toate povestirile oribile pe care le-au auzit. Un urs rănit poate fi crud și violent. Dar eu îmi aminteam continuu că, dacă nu fac ceva în legătură cu Herman, el îmi va distruge, în curând, casa.

Aceasta este o ilustrație a felului în care noi, deseori, întâmpinăm problemele păcatului în viețile noastre. Știm că trebuie să le rezolvăm, dar este mai ușor să le punem deoparte. Avem răspunsurile, avem Scripturile și totuși continuăm să amânăm să facem ceva, pentru că ne este teamă de luptă și de ceea ce implică un conflict cu dușmanul.

Dar înapoi la Herman. În cele din urmă, într-o noapte târzie, friguroasă, de toamnă, m-am întors acasă de la o întâlnire evanghelistică. Bineînțeles, am văzut dovezi noi pe veranda din spate, că Herman tocmai mă vizitase. Nu numai că erau urme proaspete de gheare, pe casă, dar puteam să văd și urme umede de labe acolo unde tocmai mâncase hrana câinelui Prince. Câinele meu a fost alungat și nu se vedea nicăieri. M-am dus sus, la culcare. Recunosc că nu m-am odihnit prea bine, pentru că știam că Herman se va întoarce. Cu siguranță, dimineața devreme, am auzit

Pasul 4 – SĂ-ȚI MĂRTURISEȘTI PĂCATELE

ronțăit și huruit, la parter. Era Herman, mă gândeam, sau s-a întors Prince, pentru micul dejun? Am coborât în vârful picioarelor, în

pijamaele mele roșii, și m-am uitat pe furiș pe geamul de la bucătărie, la veranda din spate. Chiar dacă geamul este cu câțiva metri deasupra verandei, am văzut acest urs negru, uriaș, legănându-se ca un munte deasupra farfuriei de mâncare a câinelui. Se mișca înainte și înapoi, în timp ce înfuleca. Când l-am văzut pe Herman pe veranda mea, m-am gândit: *Nu face rău nimănui. îl las să mănânce mâncarea câinelui, și va pleca.* Totuși, eram conștient, că într-una din acele zile el va încerca să intre în casă, așa că mai bine să rezolv problema acum.

Nicăieri nu ne spune Biblia că trebuie să așteptăm un moment mai potrivit sau o zi în viitor pentru a veni la Domnul și a ne lupta cu Diavolul. Dumnezeu ne spune să rezolvăm problema exact atunci când o sesizăm. Biblia spune: Acum este vremea potrivită (2 Cor. 6, 2).

Inima a început să-mi bată tare în piept și adrenalina să-mi alerge prin vene. Am alergat în sus, pe scări, am luat pușca de elefanți, din rastel, și am coborât înapoi. Am stat acolo câteva momente lungi holbându-mă la ușa bucătăriei, știind că Herman – 250 de kg de urs flămând – era de partea cealaltă. Știam că urșilor nu le place să fie întrerupți în timp ce mănâncă, așa că mi-am zis: *Dacă deschid ușa și-l împușc pe Herman chiar acolo și dacă-l ucid, sângele lui va stropi toată veranda din spate. Dacă nu-l ucid, el îmi va împrăstia sângele pe toată podeaua din bucătărie* (Chiar dacă am trăit într-o peșteră, sunt foarte curat). Vreau să cred că, în acel moment, Domnul mi-a inspirat un plan mai sigur. De câte ori Herman venea și pleca de la casa mea, el urma o mică cărare. De la un geam mic, aflat la jumătatea scărilor, în spatele casei, puteam vedea această cărare. Am alergat în sus, pe scări, cu pușca în mână, am deschis geamul și am îndepărtat paravanul. Apoi m-am grăbit în josul scărilor și am făcut tot posibilul să-l sperii pe Herman ca să plece de pe verandă, călcând apăsător pe podeaua bucătăriei. Am sărit în sus și-n jos, ca să-i atrag atenția și, în cele din urmă, a plecat de pe verandă, mișcându-se greoi, pe

SĂ-L VEZI PE REGE

cărarea din spatele casei. Acolo, s-a oprit să se uite înapoi spre mâncarea câinelui. Acesta era momentul. Venise timpul. Am fugit în susul scărilor și-am privit afară, pe fereastră. Acolo, stătea un urs bătrân și arătos. Arăta ca un cal negru, gata să atace, câțiva zeci de metri mai departe. Atunci, dintr-odată mi-am dat seama că nu-mi puteam aminti dacă pușca era încărcată. Era un moment excelent să mă gândesc la așa ceva!

În același fel, prieteni, este o mare greșeală să credem că putem să ne împotrivim Diavolului în vremurile de ispită, fără ca, mai întâi, să stocăm armele Cuvântului lui Dumnezeu în mințile noastre. De câte ori Iisus a fost ispitit, El a întâmpinat orice ispită cu: *Este scris... Este scris... Este scris* (Mat. 4, 4.7.10). Dacă așteptăm să-l biruim pe Diavol în luptele vieții, avem nevoie să ne fortificăm mințile cu adevărul lui Dumnezeu. Regele David spunea: *Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!* (Ps. 119, 11).

Am desfăcut pușca să văd dacă am încărcat-o. O încărcasem. Apoi, am încercat să-mi amintesc dacă piedica era pusă sau nu. Există un mic întrerupător pe pușcă, dar nu-mi aminteam dacă poziția corectă era înainte sau înapoi. Singura posibilitate de a afla era să apăs pe trăgaci. Aceste gânduri îmi fugeau prin minte cu viteză supersonică. Știam că nu am timp să zăbovesc prea mult, pentru că trebuia să rezolv problema. Am fixat pușca, am țintit și am apăsător pe trăgaci. Pentru un moment, se părea că timpul a rămas în loc. Apoi, am auzit acel zgomot sonic incredibil și am simțit șocul detunăturii. Herman s-a învârtit și s-a îndreptat spre pădure, în același timp în care reculul puștii aproape m-a aruncat în jos, pe scări. Când mi-am revenit, m-am uitat pe geam să văd dacă era vreo urmă de urs rănit, dar el dispăruse. M-am decis că trebuie să mă îmbrac și să ies să cercetez pădurea, în căutarea lui Herman. Dacă trebuia să fiu găsit maltratat de un urs rănit, nu voi fi găsit în pijamale roșii. Îmbrăcându-mă repede, m-am dus la locul unde stătea Herman și-am văzut dovada că fusese lovit. Era sânge peste tot. *Acum, mă gândeam, se pare că am un urs rănit în mâinile mele.* Nu puteam să las un urs rănit singur în munți, pentru

Pasul 4 – SĂ-ȚI MĂRTURISEȘTI PĂCATELE

că mai erau și alte familii, cu copii, în apropiere. Din nou simțeam nevoia să verific dacă pușca este încărcată. Vreau să vă spun că aceasta a fost una dintre cele mai înspăimântătoare experiențe din viața mea. Câinele meu dispăruse, nimeni nu mai era prin preajmă și eu trebuia să pornesc singur, mărșăluind prin pădure, în căutarea unui urs de 250 de kg. Nu a fost foarte greu să-l găsesc pe Herman. După numai câțiva zeci de metri, în care am urmărit dâra de sânge, l-am văzut zăcând ca o grămadă neagră, nemișcată. M-am întors acasă și l-am sunat pe un prieten. A venit repede să mă ajute să rezolv problema cu ursul. Cu ajutorul unui excavator, i-am asigurat lui Herman o înmormântare potrivită. Am descoperit că ținta mea a fost

perfectă – un singur glonț, direct în inimă. Dar Herman a fost așa de tenace, încât a fost în stare să mai fugă câțiva zeci de metri (Trebuie să mărturisesc, totuși, că eu îi țintisem capul). După ce mi-am rezolvat această problemă, m-am simțit așa de ușurat, știind că nu trebuie să continui să trăiesc pentru totdeauna cu frica în sân. Acum puteam să mă întorc acasă în pace, fără să mă îngrijorez că locuința mea va fi distrusă.

Noi găsim cerul în același fel. Iisus a lăsat o cărare cu urme de sânge. Când avem probleme, obiceiuri sau păcate în viețile noastre și amânăm să le rezolvăm, nu putem avea pace. Nu putem continua să le ignorăm. Trebuie să vă încărcați pușca pentru urși și să luptați în câteva bătălii. Dar amintiți-vă: cu armătura Cuvântului lui Dumnezeu nu veți pierde niciodată.

Pasul 5

SĂ-L PRIMEȘTI PE DUMNEZEU

Nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit. (Isaia 6, 7)

Îl eSTE CUIVA SETE?

Cu mulți ani în urmă, o corabie s-a scufundat, într-o noapte, în Oceanul Atlantic, în estul Americii de Sud. Trei sau patru dintre marinari au reușit să recupereze o mică barcă de salvare, supraviețuind astfel primului dezastru, dar au fost purtați de vânt câteva zile, pe mare. Au fost în stare să-și mențină viața, pentru scurt timp, prinzând peștii care erau pe lângă barcă. Dar numai după câteva zile, au început să sufere groaznic din cauza lipsei de apă. Este interesant că organismul uman nu poate trăi fără sare și nici fără apă. Dar, dacă bei apă sărată, mori. După aproape patru zile, în care au plutit încoace și încolo pe ocean, singura apă pe care au obținut-o, când s-a scuturat un norișor, au fost câteva picături din cămășile lor, pe care le-au stors direct în gură. În cele din urmă, au fost localizați de o altă corabie și salvați. Când căpitanul de pe vasul salvator i-a întrebat de ce erau așa de însetați, ei au răspuns: *Pentru că n-am avut nimic de băut.* Căpitanul a răspuns: *Nimic de băut? Sunteți într-un ocean cu apă proaspătă!* Evident, barca lor a plutit în acea parte a oceanului unde marele fluviu Amazon își vărsa apele proaspete, sute de km, în adâncul Oceanului Atlantic. Oamenii aceștia vâsleau într-un ocean cu apă proaspătă. Erau așa de siguri că apa era sărată, încât nici măcar

Pasul 5-SA-L PRIMEȘTI PE DUMNEZEU

nu au încercat s-o bea. Tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să se întindă peste barcă și să se servească cu câtă apă aveau nevoie. Mureau de sete plutind într-o apă care le putea salva viața.

Iisus spune: *Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!* (Apoc. 22, 17). Totuși, lumea moare de sete spirituală, în timp ce plutește într-un ocean de apă vie. Îmi amintesc că, atunci când trăiam în peșteră și când am ales prima dată să-l predau viața Domnului, Satana mi-a spus: *De ce te tot rogi atât? Dumnezeu nu te va ierta, ai fost prea nelegiuit.* Dar eu m-am gândit: *Ce am de pierdut? Aș putea să încerc, am încercat tot restul.* Așa că am întins mâna, m-am ridicat și El mi-a apucat-o. Dumnezeu nu este niciodată prea departe.

Este ca și cu femeia aceea care s-a întors acasă de la lucru și a descoperit că și-a uitat cheile de la apartament, la birou. Știind că geamul de la baie era deschis, ea a coborât de pe acoperiș pe un zid apropiat și a încercat să pătrundă prin geamul cel mic, dar a reușit să intre numai pe jumătate și s-a înțepenit acolo. Nu mai putea nici să intre, nici să iasă. Vecinii i-au auzit strigătele după ajutor și au chemat pompierii. Pe lângă aceștia, la fața locului au sosit poliția, toată presa locală și toți vecinii din zonă. A fost repede salvată – un pompier a intrat în casă și a tras-o înăuntru. După ce s-a curățat de praf, l-a întrebat pe pompier cum a intrat în casă. *Am intrat pe ușa principală*, a spus el. *Evident, a fost tot timpul deschisă.* Ea nici măcar nu încercase să vadă dacă este deschisă.

Mă întreb de ce așa de mulți oameni sunt așa de reținuți să exerseze puțină credință și să își întindă mâna după Dumnezeu. Chiar dacă credința noastră este mică, trebuie să-l dăm lui Dumnezeu o șansă. Biblia spune că, în momentul în care noi ne apropiem de Dumnezeu, El Se apropie de noi (Iacov 4, 8). *Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!* (Matei 5, 6).

SĂ-L VEZI PE REGE

FALCON

În povestirea noastră despre convertirea lui Isaia, am constatat că Dumnezeu trebuie să folosească uneori temperaturi înalte pentru a topi inimile noastre de piatră și a ne face în stare să primim iertarea și curățirea Sa. În Biblie, această căldură a focului reprezintă încercările și suferințele pe care Dumnezeu îngăduie să le primim, ca să ne învețe lecțiile credinței.

Am un frate sau poate ar trebui să spun că am avut un frate.

Vedeți, nu cu mult timp în urmă, fratele meu Falcon a trecut la odihnă. El s-a născut cu o boală fatală, numită fibroză chistică. Această boală afectează plămânii. Chiar dacă media de viață pentru cei bolnavi este între 15 și 18 ani, printr-o perseverență uimitoare, pe care a învățat-o sau a moștenit-o, și prin harul lui Dumnezeu, el a trăit până la 35 de ani. Ziua lui obișnuită consta din plimbare și tușit. Lua câte o mână de medicamente, câteodată fără apă, pentru că se obișnuise așa de mult. Apoi, făcea terapie respiratorie, pentru a putea continua să respire. Își petrecea restul zilei făcând exerciții și inhalând oxigen, pentru a continua să respire. Era ca și cum s-ar fi luptat, cât este ziua de lungă, să nu se înece. Falcon era o persoană nemaipomenită. El a organizat o tabără pentru copiii cu această boală și era întotdeauna preocupat de nevoile altor oameni. Unul dintre motivele sensibilității lui la nevoile și durerile altora era faptul că suferise atât de mult toată viața. Încercările bolii lui l-au învățat să iubească. Odată, când am fost în Florida, Falcon și cu mine am ieșit afară și alergam. La un moment dat, el s-a oprit din cauza unei crize de tuse. Când și-a revenit, ne-am plimbat un timp. *Doug*, a spus el, *ești norocos*. Mă întrebam ce vrea exact să spună. Eu renunțasem la școală și fugisem de acasă, în timp ce Falcon și-a terminat colegiul și lucra pentru tata. Avea o casă nouă pe plaja din Miami Beach, trei mașini noi și o barcă. *Ce vrei să spui, Falcon?* am întrebat după ce ne-am oprit din plimbare, pentru ca el să-și poată trage respirația. El a răspuns: *Aș da tot ce am în schimb pentru plămânii tăi*. I-aș fi dat plămânii mei, dacă aș fi putut. Era un mesaj ascuns

Pasul 5 – SĂ-L PRIMEȘTI PE DUMNEZEU

În cuvintele lui din acea zi. Spunea că nu este nimic mai important decât viața. Era dispus să sacrifice orice posesiune pământească, pentru încă puțin din această viață.

Totuși, noi, creștinii, suntem câteodată așa de reținuți în a ne refuza un obicei sau o practică pentru Iisus și viața veșnică. *Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?* (Matei 16, 26).

Pentru că Falcon a văzut atâta ipocrizie în numele creștinismului, avea rețineri să accepte religia. El totdeauna spunea exact ceea ce gândea. De multe ori, mă tachina blând când mă ofeream să mă rog la masă. Într-o zi, am primit un telefon de la familia mea că Falcon a fost internat în spital și, probabil, nu se va mai întoarce acasă. Am luat rapid un avion spre Florida, rugându-mă tot drumul ca să-l pot

vedea pe fratele meu înainte de a muri. Voiam să am posibilitatea să-i spun cel puțin că-l iubesc și doream să mă rog cu el. Familia mea nu este deloc religioasă. Unii dintre ei pretind că sunt și agnostici, și ateii. Falcon, cel puțin, acceptă că există un Dumnezeu. Problema lui este că nu crede în vreo organizație religioasă. Când am ajuns în Florida, m-am întâlnit cu tatăl meu și am mers direct la spital. Fratele meu stătea în pat, în șezut, aplecat peste una din acele mese de spital care se rotesc, odihnindu-și pieptul pe o pernă, luptându-se să respire. Stătea în această poziție de două zile. Știa că, dacă s-ar fi întins, nu ar mai fi fost în stare să respire. Doctorul ne-a spus că doar o foarte mică parte dintr-un plămân mai funcționa. Avea o mască de oxigen, care-l alimenta tot timpul. Când tatăl meu și cu mine am intrat în cameră, el a deschis ochii și a dat din cap. Vreme îndelungată am stat doar ținându-i mâna. Trebuie să mărturisesc că era un moment foarte tensionat. Tatăl și mama mea trecuseră printr-un divorț amar, cu 30 de ani mai înainte, și acum trebuia să stea în aceeași cameră, din cauza dragostei lor comune pentru Falcon.

În același fel, am văzut că, datorită dragostei comune pentru Iisus, creștinii pot învăța să pună deoparte diferențele dintre ei și să se înțeleagă unii cu alții. Ucenicii lui Iisus erau supărați unii pe

SĂ-L VEZI PE REGE

alții și rivalizau pentru poziția cea mai înaltă, până L-au văzut pe Iisus pe cruce, pentru păcatele lor. Apoi, îi vedem rugându-se împreună, în unitate (Luca 22, 24; Fapte 2, 1).

Falcon s-a căsătorit cu o femeie minunată. Chiar dacă avea o boală fatală, Dumnezeu i-a dat o soție care a fost alături de el. Din timp în timp, când mergeam în vizită în Florida, Sandy mergea la biserică cu mine. Ea era, probabil, singura din familie care mi-a respectat religia și m-a prețuit ca și creștin, mai mult decât oricine altcineva. Restul familiei mi-au sugerat de câteva ori că îmi risipesc viața în pastorație. Unii dintre ei m-au muștrat, pentru că nu lucram cu tatăl meu și nu-l ajutam în afacerea lui. Mărturisesc că, uneori, am fost tentat să o fac. Voiam doar să fiu cu tatăl meu și să muncesc alături de el, dar știam că Dumnezeu m-a chemat să fac altceva. Eram în spital de câțiva timp când Sandy l-a întrebat pe fratele meu dacă este de acord să mă rog. Era prima dată când familia mă solicita să mă rog. Falcon nu putea vorbi, pentru că avea masca de oxigen, dar a dat din cap afirmativ. Niciodată nu mi s-a părut atât de greu și de important să mă rog. Am

rostit una dintre cele mai intense rugăciuni din viața mea. Îmi amintesc că L-am rugat pe Domnul să fie cu Falcon, m-am rugat ca el să aibă pace în inima și în corpul lui, să fie cu familia și ca să se facă voia Lui. Am simțit că Duhul lui Dumnezeu a venit în cameră. Mama mea, care este o personalitate foarte puternică, a început să plângă în hohote. Sandy plângea, de asemenea. Falcon îmi strângea mâna. Dintr-odată, am știut că toți realizează, prin această încercare pe care o experimentam, că Dumnezeu este, în cele din urmă, singurul răspuns pentru nevoile vieților noastre. Nu mult după ce m-am rugat, Falcon a întrebat dacă poate să se întindă. După ce stătuse în șezut două zile, ca să poată respira, mi-am dat seama că s-a împăcat cu sine și că acum venise timpul să moară. Am știut că el trebuie să fi simțit pacea lui Dumnezeu în inima lui, după ce ne-am rugat împreună. Nu putea să ne vorbească, pentru că avea o mască pe față, așa că l-am ajutat să se întindă în pat. Mi-a transmis o serie de semnale cu mâna, ca să-i ridic capul și să îndrept patul. Apoi, mi-a transmis un semn că este bine și a găsit.

Pasul5-S>A-L PRIMEȘTI PE DUMNEZEU

În sfârșit, o poziție din care putea să respire puțin. Familia era afară din cameră, așa că m-am așezat lângă Falcon și i-am spus: *Am să-ți vorbesc*, și el a dat din cap. I-am povestit despre copiii mei, pentru că el nu avea copii, și era totdeauna foarte interesat de ceea ce fac. Nu am simțit că era important să-l fac să țină un mic discurs, să murmure câteva cuvinte sau să îndeplinească un fel de ultim ceremonial. Voiam doar să fiu cu el și să-i spun că-l iubesc. Am simțit pace în inima mea, că el va fi în împărăția lui Dumnezeu și că și-a pus încrederea în Domnul.

Respirația lui Falcon a devenit din ce în ce mai înceată și am știut că va muri curând. Am chemat-o pe Sandy și pe mama înapoi în cameră, și toți l-am ținut de mână. În câteva minute, el a respirat pentru ultima oară. Chiar dacă familia știa că are o boală fatală, nimeni nu s-a pregătit pentru înmormântare. Nimeni nu vrea să se gândească că va muri sau că cineva din cei dragi va muri. Dar, dintr-odată, toți din familie au realizat că era nevoie de un pastor. M-au întrebat dacă vreau să mă ocup de serviciul funerar și să aranjez totul. Am fost mulțumitor pentru această ocazie, pentru că, atunci când suferi, trebuie să faci ceva. Prin această încercare aprigă, când au văzut pe unul dintre cei dragi murind, toți au realizat nevoia lor de Dumnezeu și importanța

lucrurilor spirituale.

Noi toți avem o boală fatală. Viața se termină. Păcatul este o boală. Chiar dacă Iisus ne poate ierta, noi toți vom trece prin prima moarte, dacă nu vine El mai întâi, așa că ar trebui să ne pregătim acum.

Pentru că știa că boala lui este fatală, Falcon a muncit din greu, ca să aibă grijă de corpul lui. El și-a evaluat fiecare moment și a trăit viața la superlativ. Dacă ne-am aminti că această viață este scurtă și nesigură, am prețui fiecare moment și am fi mai credincioși în a căuta, mai întâi, împărăția lui Dumnezeu. El nu îngăduie ca încercările să vină numai asupra oamenilor răi și neconvertiți. Lucrurile rele se întâmplă chiar și oamenilor buni. Amintiți-vă de suferința lui Iov și de Iosif care a petrecut câțiva ani în închisoare, pentru că Dumnezeu l-a pregătit pentru lucrarea

SĂ-L VEZI PE REGE

vieții lui. Apostolii și, bineînțeles, Iisus au suferit, pentru că au făcut binele.

Ați observat că, după ce Isaia a mărturisit că păcatul lui erau buzele necurate, Dumnezeu a pus un cărbune aprins pe locul acela. Fiecare dintre noi avem diferite păcate și diferite ispite. Toți suntem păcătoși, dar păcatele noastre sunt diferite unele de celelalte. Unii oameni se mângâie cu ideea că, dacă nu au ucis, nu au violat pe nimeni și nu au furat, sunt păcătoși *mici*. În ochii lui Dumnezeu, nu există conceptul de păcat *mic*. Noi suntem toți păcătoși *mari*. Motivul pentru care știm că suntem păcătoși *mari* este că avem nevoie de un Salvator *mare*, care ne-a oferit o iertare *mare*. Toți, indiferent cât de minuscule sunt greșelile noastre, am comis păcate care sunt destul de titanice, prin ele însele, ca să-L pună pe Iisus pe cruce. Isaia spune: *Vai de mine*, pentru că el era un om cu buze necurate. Deși unii membri din biserică ar putea să se laude cu faptul că ei nu au comis niciodată păcate mari, cum ar fi crima, adulterul sau hoția, Dumnezeu ne spune că mânia din inimile noastre împotriva cuiva este unul dintre cele mai jignitoare păcate. Dumnezeu consideră aceste păcate tot atât de serioase ca și celelalte. Unii dintre noi spun: *Da, îmi iubesc vecinul*, dar apoi petrec mult timp vorbind despre greșelile celorlalți. Trebuie să mărturisim: *Doamne, sunt un om cu buze necurate*. Avem nevoie să-l cerem lui Dumnezeu să pună un cărbune aprins acolo unde vede El că este nevoie. Am observat că Dumnezeu folosește cărbunele pentru a-și purifica poporul. Scriptura ne spune că Dumnezeu va veni ca să ia o

biserică ce este fără pată sau zbârcitură (Efeseni 5, 27). Mijlocul prin care scapi de cele mai multe pete este apa fierbinte. Mijlocul prin care îndepărtezi zbârciturile este fierul fierbinte. Mulți creștini sunt surprinși când Dumnezeu permite ca ei să treacă prin încercări aprige pentru a-și purifica credința și pentru a-și curăți caracterele, dar căldura este metoda binecuvântată a lui Dumnezeu de a-și purifica poporul. Așa că, amintiți-vă: se poate să fie nevoie de o încărcătură foarte grea, ca să vă pună pe genunchi. Dumnezeu S-ar putea să fie nevoit să vă pună de tot la pământ, întinși pe spate, pentru ca

Pasul 5-SĂ-L PRIMEȘTI PE DUMNEZEU 49

să vă uitați în sus. Chiar dacă v-ați simți uneori ca un calup nefolositor, de cărbune negru, cu puțină căldură și presiune, Dumnezeu vă poate transforma într-un diamant.

Praiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui (1 Petru 4, 12 – 13).

Pasul 6

SĂ-L AUZI PE DUMNEZEU

Am auzit glasul Domnului întrebând... (Isaia 6, 8)

NU TE LĂSA CONDUS DE SENTIMENTE

Acum câțiva ani, țineam o serie de întâlniri evanghelistice în Anderson, California. În acest timp, John Lomacang, cântărețul meu evanghelistic, soția lui, Angie, și eu eram invitați să mergem la Crescent City și să vorbim pentru a pregăti o serie de întâlniri care aveau să înceapă curând, acolo. Problema era că Anderson și Crescent City sunt la peste 350 de km depărtare, iar șoseaua era întortocheată și avea două benzi. Nu puteam să merg cu mașina dimineța și să mă întorc seara, la timp, pentru a continua seria de întâlniri în Anderson.

Pentru că sunt pilot, m-am gândit că cea mai bună soluție este să zbor. Așa că am închiriat un avion în Redding și, devreme, în dimineța următoare, John, Angie și eu am sosit în aeroport. Am sunat la Crescent City să mă asigur că aeroportul era deschis și cerul senin. Erau, așa că am decolat. Poate că ar trebui să vă explic că și John, și Angie se temeau teribil să zboare, mai ales John. Îi era frică să zboare chiar și într-un avion de mare capacitate, darmite într-un avion mic, cu un singur motor (sunt bucuros să vă informez că ei zboară acum peste tot

în lume). I-am asigurat că nu au de ce să se teamă și, cu ceva reținere, s-au urcat în avion. În timp ce zburam, am făcut totul ca să-i asigur că suntem în siguranță. La urma urmei, era o zi frumoasă și un zbor lin. Dar.

Pasul 6 – SĂ-L AUZI PE DUMNEZEU

pe când ne apropiam de coasta unde trebuia să fie Crescent City, am descoperit că ceața se îngrămădise dinspre ocean și nu puteam vedea aeroportul. De fapt, orașul întreg dispăruse sub o pătură pufoasă și albă. Tot ce puteam vedea erau sute de kilometri de munți care dispăreau într-o mare de ceață albă. Apoi, spre surprinderea mea, am descoperit că instrumentele radio ale aeroportului din Crescent City nu funcționau. Ar trebui să adaug că, pe distanța dintre Redding și Crescent City, este cea mai vastă sălbăticie, rămasă încă neatinsă, din California. Sute de km², în orice direcție, sunt numai pădure și munți. Mi-am amintit că orașul Crescent City era situat la capătul unui râu, așa că am mers în susul și în josul coastei, urmând linia ceții, căutând un râu. Totuși, am zburat în cercuri așa de mult timp, încercând să hotărâsc ce să fac, încât mi-am pierdut simțul de orientare. Am găsit, în cele din urmă, un râu și m-am gândit că, dacă aș putea să-l urmăresc, zburând dedesubtul tavanului de ceață, atunci aș putea să găsesc repede Crescent City și aeroportul. Întârzierea n-ar fi fost o problemă. Aș fi zburat drept în sus și, după câțiva kilometri de ceață albă, aș fi ajuns la cer senin. Am încercat să acționez vesel și lipsit de îngrijorare, în timp ce am coborât avionul sub tavanul de ceață și am început să urmăresc râul cu munți de ambele părți. Era ca și cum aș fi zburat printr-un tunel. Am zburat în continuare, urmărind râul, până am ajuns acolo unde credeam că trebuie să fie Crescent City, dar, în locul lui, am găsit o mare dedesubtul nostru. Râul se vărsa în Oceanul Pacific. Eram în drum spre Japonia. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să văd Japonia, știam că nu am destul combustibil și, în afară de aceasta, trebuia să fac altceva în dimineața aceea.

Mă întrebam cum reacționează John și Angie la aceste schimbări de planuri, așa că m-am uitat în spate și am văzut-o pe Angie dormind liniștită. Am comentat către John: *Sunt bucuroși să văd că soția ta este în stare să se relaxeze și să doarmă!* El mi-a răspuns repede: *Nu este relaxată, este leșinată.*

În momentul acela, nu știam exact unde sunt munții. Mă gândeam că mai bine aș zbura direct în sus, ca să străpung ceața

SĂ-L VEZI PE REGE

și să mă îndrept apoi spre coastă. Nu eram obișnuit cu acest aparat de zbor, dar, pentru a-ți lua carnetul de pilot, trebuie să ai câteva ore de zbor. Când te oprești în ceață, pierzi orice simț de orientare, pentru că nu ai nimic vizibil după care să apreciezi altitudinea ta în zbor. De fapt, am auzit povestiri despre piloți care au zburat într-un nor și, când au ieșit pe partea cealaltă, s-au trezit zburând cu susul în jos. Când zbori cu 200 km/h într-un nor, este greu pentru corpul tău să aprecieze relația cu pământul și unghiul în care zbori. Zburând prin nori câteva momente, eu credeam că zbor drept înainte, la același nivel, dar, când m-am uitat la aparate, ele îmi spuneau că merg în jos și că mă rotesc. M-am uitat la John; nu arăta mai îngrijorat ca de obicei și nu părea să sesizeze că mergem în jos și că ne rotim. Trebuie să mărturisesc că am dat o luptă teribilă pentru a lua decizia să urmez ceea ce arătau aparatele și nu propriile sentimente. Un lucru pe care l-am învățat în orele mele de zbor a fost să nu zbor niciodată după sentimente. *Ai încredere în aparatele tale*, spunea instructorul din nou și din nou. Așa că, ignorând tot ceea ce simțeam, am început să întorc avionul pentru a-l aduce la nivel. Apoi, am tras maneta și am accelerat până ce aparatele mi-au spus că zburăm în sus și că suntem la nivel.

Acum, John și Angie, care și-a revenit, se uitau la mine, întrebându-se ce fac. *De ce întorci?* a întrebat John. Le-am explicat că trebuie să mă ghidez după aparate și am făcut o alegere înțeleaptă, pentru că, după alte câteva minute, în care am luptat cu sentimentele și în care am urmat tabloul de comandă, am ieșit din ceață în cer deschis și am descoperit că aparatele funcționau corect. Am observat, de asemenea, în depărtare, un lanț descurajant de munți stâncoși, la stânga, de unde tocmai mă întorsesem. Dacă nu aș fi urmat indicațiile aparatelor, ne-am fi prăbușit cu siguranță în munți sau în ocean.

Așa este și în viața creștină. Biblia este singurul ghid sigur, pe care poți să-l urmezi. Nu te poți încrede în sentimente. Nu este niciodată sigur să iei decizii spirituale, bazate numai pe ceea ce simți. Sentimentele pot fi guvernate de un număr de variabile – *Pasul 6 – SĂ-L AUZI PE DUMNEZEU*

ceea ce ai mâncat, starea sănătății tale sau chiar vremea. Toate aceste lucruri se pot schimba, dar Cuvântul lui Dumnezeu este ca o stâncă, este o ancoră solidă, care niciodată nu se mișcă sau nu se

schimbă. Deciziile noastre trebuie să fie bazate pe ceea ce spune Cuvântul, nu pe ceea ce spun toți, în jurul nostru. Nici normele și nici tradițiile bisericii, care au fost acceptate timp de mulți ani, nu sunt un ghid de încredere. Biblia spune că sunt multe lucruri care sunt foarte apreciate de oameni, dar care sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu (Luca 16, 15). Dacă îți urmezi sentimentele și dacă urmezi mulțimea, te vei prăbuși. Nu ești în siguranță nici măcar dacă urmezi o mulțime religioasă. Aminti-ți-vă că o astfel de mulțime L-a crucificat pe Iisus.

Una dintre întrebările pe care le aud deseori din partea noilor creștini este: Cum poți ști a cui interpretare biblică s-o primești? Fiecare biserică învață ceva puțin diferit. Sincer, cred că cea mai mare bătălie pe care o avem de dus, în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, este pur și simplu aceea de a fi dispuși să facem ceea ce ne spune. Dacă suntem sinceri și onești în dorința noastră de a face orice ne spune Dumnezeu, atunci este responsabilitatea Lui să ne ajute să aflăm ce vrea să facem. Avem nevoie nu numai de dispoziția de a face voia lui Dumnezeu, dar Iisus ne spune că trebuie să fim dispuși să căutăm a cunoaște voia Lui, să batem și să întrebăm. Și nu ar trebui să batem doar o dată sau de două ori, câteodată trebuie să batem până când articulația degetului a amorțit. Biblia spune: *Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă mă veți căuta cu toată inima.* (Ieremia 29, 13). Aceasta este probabil cea mai importantă poruncă în viața unui creștin. Unii pot să spună: *Dar încă am probleme în înțelegerea Bibliei.* Secretul pentru a auzi și a înțelege vocea lui Dumnezeu este să fii convertit și să asculți. Vedeți, când o persoană este un creștin nou-născut, când a fost curățit, atunci aude vocea lui Dumnezeu. S-ar putea să nu înțeleagă la început, dar, cu cât ascultă mai mult, cu atât va înțelege mai mult. Este ca și un prunc. Părinții se apleacă peste leagăn și vorbesc cu bebelușul și-i spun lucruri precum: *Mama și tata te iubesc. Ți-e foame?* Bebelușul nu înțelege la început ce spun părinții săi.

SĂ-LVEZIPEREGE

dar știe că ei îl iubesc. Cu cât ascultă mai mult și cu cât crește mai mult, cu atât înțelege mai mult. Ca niște prunci creștini, s-ar putea să nu înțelegem totul în Cuvântul lui Dumnezeu, dar înțelegem esențialul și, cu cât ascultăm și citim mai mult, cu atât înțelegem mai mult.

Când citeam Biblia pe care am găsit-o în peșteră, erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam. Dar, după ce am citit Evangheliile, am

înțeles că Dumnezeu mă iubește, că eram un mare păcătos și că El era un mare Salvator. Acesta a fost un start bun. De atunci încolo, continuând să citesc, l-am înțeles vocea mai bine și am început să-l înțeleg mai bine și voia. Câteodată, întâmpinăm dificultăți în a înțelege ceea ce ne spune Dumnezeu, pentru că nu suntem dispuși să ascultăm vocea Lui.

O tânără doamnă frecventa seria de întâlniri evanghelistice, pe care o conduceam. Seară de seară, puteam să-i văd ochii strălucitori pe când stătea pe marginea scaunului. Părea că sorbea din Cuvântul lui Dumnezeu cu mult entuziasm. Dar, după aproximativ trei sferturi din întâlniri, am observat o schimbare bruscă. Stătea pe spate în scaunul ei, cu brațele încrucișate și cu sprâncenele unite. Știam că se întâmplase ceva, așa că am mers să o vizitez. Când am întrebat-o dacă îi plăceau întâlnirile, ea a spus: *Primele săptămâni au fost extraordinare. Am putut să-L aud pe Dumnezeu cum îmi vorbește. Deschideam Biblia și puteam înțelege ce spunea Dumnezeu, dar, apoi, ai atins un subiect pe care nu l-am apreciat deloc.* Discutând, am descoperit că acest Cuvânt al lui Dumnezeu a atins o practică din viața ei, pe care știa că trebuie s-o schimbe și, totuși, nu avea nicio intenție s-o facă, așa că a pus frânele. Mi-a spus că se părea că acum nu mai obține nimic din întâlnirile noastre și, când citea Biblia, era doar cerneală neagră pe hârtia albă. I-am spus: *S-ar putea ca Dumnezeu să nu-ți vorbească, pentru că nu-L ascuți.*

Pentru a fi creștin, trebuie să faci o serie de pași progresivi. Atâta timp cât ești dispus să ascuți, Dumnezeu este dispus să-ți vorbească. Biblia spune că, dacă ne întoarcem urechea, ca să nu ascultăm Legea, atunci chiar și rugăciunile noastre devin o urâciune

Pasul 6 – SĂ-L AUZI PE DUMNEZEU

(Proverbe 28, 9). Dacă, din încăpățănare, încetăm să-L mai ascultăm pe Dumnezeu, în cele din urmă, El va înceta să ne mai vorbească. Dacă sunt anumite domenii în viața noastră, în care ne astupăm urechile și ne întoarcem capetele, atunci Dumnezeu nu ne poate descoperi lucruri noi și nu ne poate conduce pe cărare.

„PLĂCINTA” CARE UMILEȘTE

Domnul ne vorbește într-o mulțime de feluri. În primul rând, El ne vorbește prin Scripturi, dar ne vorbește și prin slujitori creștini, cărți creștine, natură și providență.

Biblia ne povestește despre noaptea în care Petru L-a văzut pe

Iisus umblând pe apă și Domnul l-a invitat și pe el să umble pe apă (Matei 14, 28 – 29). Când Petru a coborât din barcă în valurile furtunii, s-a menținut ușor deasupra uraganului din jurul lui, atâta timp cât și-a ținut ochii ațintiți la Iisus, și a făcut imposibilul – a umblat pe apă. Dar apoi a devenit mândru. Și-a luat ochii de la Iisus pentru a vedea dacă prietenii lui îl privesc și a început să se scufunde. Biblia spune că, atunci când a văzut valurile, credința lui a început să se scufunde și ea odată cu el. Apoi, Petru a rostit o foarte scurtă rugăciune: *Doamne, salvează-mă!* (Matei 14, 30). După Evanghelia lui Marcu, imediat ce Petru și-a recunoscut greșeala și a cerut ajutor, Iisus i-a întins mâna și l-a ajutat. Imediat ce Isaia a mărturisit și s-a pocăit, Dumnezeu a trimis curățirea și iertarea (Isaia 6, 7).

Fiecare ființă omenească este încercată, dar aceasta nu înseamnă că noi suntem încercați pentru a ne dovedi nouă înșine ceva. Vedeți, imediat ce ne pocăim sincer și ne mărturisim păcatele, Dumnezeu ne oferă curățirea, iertarea și puterea de a trăi o viață diferită. Puteți fi siguri că Petru nu a uitat niciodată această experiență. Ea l-a învățat două lecții importante: 1. Când îți iei ochii de la Iisus, începi să te scufunzi în circumstanțele tale furtunoase și 2. Când te întinzi după Iisus, începi să te ridici deasupra furtunii.

Una dintre primele ispite pe care le întâmpină cineva când are SĂ-L VEZI PE REGE

succes este mândria. La începutul slujirii mele ca pastor, când tocmai începusem să predic, am avut un oarecare succes. Credeam tot ceea ce îmi spuneau oamenii când ieșeau din biserică, după ce ascultau predica. De atunci, am învățat să iau aceste complimente cu un pic de sare. Laudele cordiale sunt ca și parfumul – adu-mă-că-le, dar nu le înghiți, ca să nu ți se facă rău. Câteodată, oamenii spun acele lucruri plăcute la ușa, după o predică, pentru că nu știu ce altceva ar putea spune. Eram pe la mijlocul unui seminar, biserica era plină la refuz, oamenii păreau foarte interesați și cred că am devenit puțin mândru de abilitatea mea de a stârni interesul ascultătorilor. Într-o astfel de seară, predicam din tot sufletul. Simțeam acea energie și acea elocvență pentru care se roagă pastorii. Cuvintele curgeau ușor și am observat că oamenii păreau captivați, stând pe marginea scaunelor, cu ochii larg deschiși. Obținusem întreaga lor atenție. După rugăciunea de încheiere, m-am grăbit la ușa principală, așteptând să mă îmbăt cu un potop de complimente, cuvinte de aprobare și elogi. În loc de aceasta,

prima persoană care a venit la ușă a fost o doamnă de vârstă mijlocie, care s-a grăbit spre mine și mi-a șoptit: *Doug, m-am grăbit să vin la tine. Cineva trebuie să-ți spună că fermoarul de la pantaloni ți-a fost deschis toată seara și cred că tuturor celorlalți le-a fost teamă să-ți spună ceva, ca să nu te simți stânjenit.*

Vai! vai! vorbind despre experiențe umilitoare, vorbind despre ascultarea vocii lui Dumnezeu prin providență (Numeri 22, 28), Dumnezeu, în dragostea Sa, a îngăduit acest incident de reproș blând pentru a mă învăța o lecție pe care n-o voi uita niciodată. Mi s-a amintit că Dumnezeu poate folosi aproape pe oricine. El poate vorbi chiar printr-un măgar, dacă vrea (Numeri 22, 28). Am învățat din acea experiență că Dumnezeu poate lucra în viețile noastre și, chiar atunci când scăpăm de sub control, îi aparținem Lui. El promite să ne pedepsească și să ne aducă înapoi la El, de la caz la caz. Acum, când predic și se pare că oamenii ascultă și am atenția lor neîmpărțită, nu mă mai îngrijorez că aș putea deveni mândru, dar mă îngrijorez pentru pantalonii mei.

Pasul 7

SĂ MERGI PENTRU DUMNEZEU

Atunci am spus: Iată-mă, trimite-mă! (Isaia 6, 8)

MAREA MOARTĂ SAU MAREA GALILEEI?

Sunt două principale cursuri de apă în Palestina și, deși același râu alimentează ambele mări, ele sunt cu totul diferite. Una este Marea Galileei, iar cealaltă este Marea Moartă.

Râul Iordan intră în Marea Galileei pe la nord și iese prin partea de sud. Marea este plină de viață, chiar dacă timp de mii de ani pescarii au pescuit în apele acestea. Secretul pentru viața ei constantă și prolifică este că are o rezervă proaspătă de apă, care vine printr-un capăt și se retrage prin celălalt.

Doar la câțiva kilometri spre sud este cel mai jos punct al planetei Pământ. La 350 de m sub nivelul mării, vei găsi Marea Moartă, un loc unde au stat odată cele mai nelegiuite orașe, Sodoma și Gomora. Se numește Marea Moartă pentru că nu conține nicio formă de viață. Nu există nici măcar un pește sau un mormoloc în toată apa ei.

Râul Iordan intră și în Marea Galileei, și în Marea Moartă. Una este plină de viață, iar cealaltă este plină de moarte. Ce anume produce această diferență? Secretul este că râul Iordan iese din Marea Galileei, dar nimic nu iese din Marea Moartă. Pentru că este o regiune de deșert,

foarte caldă, apa se evaporă mai repede decât poate fi umplut bazinul pentru a ieși afară. Pentru că Marea Moartă primește totdeauna și niciodată nu dă, a devenit o apă

SĂ-L VEZI PE REGE

stătută și moartă. Este un bazin plin de minerale și săruri. Nici măcar un singur miriapod, mormoloc sau boiștean nu poate supraviețui aici.

Principiul este același și în viața creștină. Nu poți să supraviețuiești și să te bucuri ca și creștin, dacă nu împărtășești cu alții ceea ce Domnul ți-a dat. Acesta este adevărul în aproape toate domeniile vieții. În timp ce avem o mână deschisă înaintea Domnului pentru a primi, trebuie să avem cealaltă mână deschisă către lume, pentru a da.

Un creștin nu poate rămâne proaspăt până nu devine un canal de binecuvântări pentru alții. Dacă primim Evanghelia și Planul de Mântuire și apoi dormim pentru totdeauna în biserică, stând la căldură pe băncile ei, viața noastră de creștin se va usca și va muri. Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care un procent așa de mare de „prunci” creștini mor. Ei sunt învățați să accepte veștile bune, dar nimeni nu-i implică în împărtășirea lor. Un creștin proaspăt poate spune: *Nu cunosc destul pentru a împărtăși*. Nimeni nu cunoaște totul. Dumnezeu ne cere să împărtășim ceea ce știm. O parte a procesului de creștere a creștinului este mărturisirea mântuirii. Mulți ani m-am simțit vinovat când îl mărturiseam pe Iisus, deoarece credeam că nu sunt vrednic, fiindcă erau încă multe defecte și greșeli în caracterul meu. Cum putea Dumnezeu să mă folosească pentru a duce mesajul vieții altcuiva când caracterul meu avea atâtea defecte? Dar apoi, am citit un pasaj în Biblie unde Iisus S-a adresat lui Petru, într-o zi, spunându-i: *Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să-ntărești pe frații tăi* (Luca 22, 31 – 32). Când ești convertit? Petru era de trei ani în slujba lui Hristos. Iisus l-a trimis pe el și pe ceilalți apostoli în câteva misiuni de predicare, care au fost însoțite de miracole, și acum Iisus îi spune lui Petru: *Când vei fi convertit...* Vrei să spui că Dumnezeu poate folosi oameni care nu sunt pe deplin convertiți? *Da*, cred că Biblia vrea să spună exact acest lucru. O parte a procesului nostru de convertire este în lucrarea pentru Domnul, în

Pasul 7 – SĂ MERGI PENTRU DUMNEZEU

Împărtășirea adevărilor pe care le avem deja. Petru a făcut un legământ, dorind să creadă în Iisus și să-L urmeze, dar el nu era pe deplin convertit. Nu știu dacă există vreun creștin care să pretindă că este perfect. Totuși, cred că predicatorii și laicii ar trebui să practice ceea ce predică. Împărtășirea Evangheliei, ori de câte ori avem ocazia, devine parte a procesului nostru de convertire.

O parte a mărturisirii mele personale este să iau autostopiști cu mașina. Pe parcursul vieții mele de creștin, am luat sute de autostopiști și am avut o varietate de experiențe, majoritatea dintre ele bune. Unul dintre motivele mele este acela că știu cum este, pentru că am făcut autostopul foarte mult în trecut și, apoi, am un auditoriu captivat. Am descoperit că este foarte eficient să aștept până ajung pe o autostradă interstatală, mergând cu 100 km pe oră, înainte să le prezint Evanghelia. Apoi, când întreb persoana dacă vrea să-L accepte pe Iisus, mă uit fix la ea și accelerez. În felul acesta obțin mult mai multe decizii. (Glumeam doar).

Mi-amintesc de una dintre experiențe, care s-a petrecut când conduceam singur pe un drum, cu vânt puternic, spre Covelo. Trecusem prin câteva crize personale și începusem să-mi plâng de milă. Sunt zile când toți avem impresia că niciodată nu vom reuși ca și creștini, când suntem gata să abandonăm lupta, când ne simțim descurajați, ca și cum ar fi prea multe schimbări de făcut. Eram în această stare depresivă când am ajuns la intersecția pentru autostrada 101. Am văzut un tânăr stând pe marginea drumului și făcând autostopul. Cu destulă rețineră, am tras pe dreapta și l-am luat. Mă întrebam dacă aveam condiția spirituală necesară, ca să ajut pe cineva, dar pentru că făcusem probabil 80.000 de km cu autostopul și știam cum este să stai acolo oră după oră, sperând că cineva te va lua în mașină, am tras pe dreapta. Când tânărul acesta s-a urcat în mașină, era foarte mulțumitor, plin de energie și dorea să converseze. Când a aflat că eram pastor, a pus o serie de întrebări: *Ce este, de fapt, un creștin? Ce credeți dumneavoastră? La ce biserică mergeți?* Încetul cu încetul, în timp ce încercam să-i răspund la întrebări, am simțit că ies din depresia

SĂ-L VEZI PE REGE

mea. Până când s-a dat jos, după 19 km, îl laudam pe Domnul pentru ocazia de a împărtăși vestea cea bună, chiar dacă într-o măsură

mai mică, cu un alt suflet. Să-mi împărtășesc credința a fost metoda lui Dumnezeu de a-mi reaminti că El este real. Acesta este unul dintre principalele motive pentru care sunt în pastorație. Nu numai că primesc o binecuvântare văzându-i pe alți oameni venind la Hristos, dar sunt păstrat în viață ca și creștin prin împărtășirea veștii celei bune cu ei.

MAGIA MILEI

Știu că Domnul trebuie să aibă un simț al umorului. Sunt câteva lucruri pe care El le spune în Cuvântul Său, lucruri care par să illustreze aceasta. De exemplu, încercați să vă imaginați un om cu o bârnă în ochi încercând să scoată din ochiul prietenului său un pai. Sau gândiți-vă la cineva care încearcă să treacă o cămilă prin urechile unui ac. Îmi amintesc de o zi fierbinte, în care făceam autostopul și mă rugam pentru o mașină cu aer condiționat. Ei bine, am fost luat de un camion fără prelată, în partea din spate. Am avut destul aer condiționat. Cu o altă ocazie, în timp ce conduceam și eram singur în mașină, din Texas spre California, trăgând un trailer, m-am rugat ca Domnul să-mi scoată în cale pe cineva căruia să-i pot da mărturie. Am făcut această rugăciune de multe ori. Este un mijloc excelent de a-ți ocupa timpul. Pentru mine nimic nu face ca timpul la volan să treacă mai repede decât atunci când îmi împărtășesc credința cu cineva. Imediat după ce m-am rugat, am văzut un tânăr hispanic, cu părul lung, negru, stând pe marginea drumului. Era îmbrăcat după o modă cam ciudată. Vremea, afară, era sub zero grade, dar el purta doar teniși, blugi și o cămașă albă. Am tras pe dreapta și el a sărit repede în mașină. Își freca mâinile, în timp ce tremura, și puteam vedea cât suferă de frig. Am dat încălzirea la maximum, în Chevroletul meu vechi din 1951, pentru a-i oferi cât mai multă căldură posibilă. Nu mi-a trebuit mult timp să evaluez situația. Era evident că tocmai trecuse granița, undeva aproape de Deming, New Mexico, și că

Pasul 7 – SĂ MERGI PENTRU DUMNEZEU

Încerca să ajungă undeva pentru a găsi de lucru în *Pământul făgăduinței*. Am încercat să înfirip o conversație cu el, dar am descoperit foarte repede că nu vorbea deloc engleza. Pentru că singurele cuvinte în spaniolă, pe care le știam, erau: *și, uno, dos, tres... tostada, burrito și enchilada*, m-am gândit: *Mulțumesc, Doamne! Foarte amuzant! Am cerut o persoană căreia să-i mărturisesc și el nici măcar nu mă poate înțelege.*

Am decis că, dacă vreodată o persoană a avut nevoie de darul limbilor, eu eram acela. Așa că L-am rugat pe Domnul să mă ajute să-l mărturisesc Evanghelia acestui tânăr, cât timp vom fi împreună. Printr-o serie de miracole, am fost în stare să înțeleg că el căuta de lucru și cumva am reușit să-l fac să înțeleagă că aş putea să-i dau ceva de lucru, pentru că vindeam lemne de foc, la data aceea. Era așa de încântat. Nu cred că avea idee de faptul că va fi nevoie de trei zile de mers cu mașina pentru a ajunge acasă la mine. Nu am vorbit niciodată spaniolă până în acel moment, dar, pe când ajungeam în nordul Californiei, știam destul pentru a-i împărtăși Evanghelia acestui tânăr. A venit și a locuit cu noi câteva luni și m-a ajutat la afacerea mea cu lemne de foc. A frecventat biserica și a fost, în cele din urmă, botezat. Chiar înainte de botez, s-a ridicat în fața bisericii și s-a adresat oamenilor. Cu ajutorul unui translator, el a oferit o mărturie captivantă, în care a afirmat deschis că atunci când l-am luat în mașină intenționa să mă jefuiască și să măucidă, pentru că observase că aveam un teanc de bancnote în buzunarul de la geacă. Fusesse hoț de meserie, în Chihuahua City México, și știa cum să procedeze. A continuat, explicând că, de câte ori ne opream undeva, mă ofeream să-i cumpăr ceva de mâncare sau de băut și când am observat că are nevoie de haine călduroase, m-am oprit și i-am făcut rost prin departamentul de caritate al unei biserici. Apoi, a spus că nu a mai vrut să măucidă, pentru că eram așa de amabil și pentru că îi ofeream tot ce avea nevoie. Așa că amabilitatea nu-i câștigă numai pe oameni la Hristos, ci poate chiar să-ți salveze viața.

Când Lot i-a invitat pe îngeri în casa lui, a făcut-o fiindcă era îngrijorat pentru siguranța lor și nu și-a imaginat niciodată că ei

SĂ-L VEZI PE REGE

erau acolo ca să-i salveze viața (Geneza 19). Când Rebeca a adăpat cămilele lui Avraam, nu s-a gândit nicidecum că, prin acest act mărunț de amabilitate, ea va fi aleasă soția lui Isaac (Geneza 24). Rahav a fost salvată de la moarte, deoarece a fost amabilă cu cei doi spioni (Iosua 6, 25). Când văduva cea săracă i-a oferit lui Ilie ultima bucată de pâine, ea și fiul ei nu și-au imaginat că nevoile lor se vor împlini miraculos pe toată durata foametei (1 împărați 17, 11).

Cele două mari porunci sunt: să-L iubești pe Dumnezeu și să-L iubești pe aproapele tău (Matei 22, 10 – 36). Felul în care ne arătăm dragostea pentru semenul nostru se vede prin fapte de milă și

amabilitate. Mulți oameni nu realizează niciodată rolul vital pe care mila și amabilitatea îl vor juca la judecată. Iisus îi va separa pe cei mântuiți de cei pierduți, pe baza felului în care și-au iubit semenii. Biblia spune: *Atunci împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine”*. Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: *„Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-ți sete, și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?”* Drept răspuns, împăratul le va zice: *„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”* (Matei 25, 34 – 40).

Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău? (Mica 6, 8).

Prieteni, ați prins înțelesul acestor pasaje? Ele ne spun că punctul de referință pentru judecată este felul în care ne-am trăit dragostea. Este una să spui: *// iubesc pe Domnul și pe semenul meu* și altceva să demonstrezi această dragoste prin fapte de

Pasul 7 – SA MERGI PENTRU DUMNEZEU

amabilitate. Iisus și-a petrecut mai mult timp vindecând și hrănind mulțimile decât predicându-le. Aceia care experimentează faptele Lui de iubire sunt deseori cei mai pregătiți să asculte cuvintele Lui pline de viață.

Cineva trebuie să le spună

O mamă din sudul Africii se luptă zi de zi. Copiii ei muncesc pe câmp, rareori râd, rareori se joacă.

Inima tatălui lor este grea și mâinile lui umflate.

Povara pe care o poartă nu este lipsa de pâine.

El își dorește ceva mai mult pentru familia sa.

Este un om în Georgia care împlinește 80 de ani.

Prietenii lui, la calciu;! nu-i văd durerea sau lacrimile singuram i

El are copii pe undeva, de aceea zăbovește la telefon.

Se teme să moară, dar se teme mai mult de viață

Cine îi va spune că nu este singur?

Când Iisus a înviat glorios, El Și-a descoperit planul de luptă: Du-te și spune fiecărei națiuni, fiecărei femei, fiecărui bărbat.

Sfânta Trinitate te provoacă: învață pe bătrân și pe tânăr, de la prietenii tăi, la un pământ străin. Spune fiecărei rase și fiecare limbi.

— SĂ-L VEZI PE REGE

Cineva trebuie să le spună, Cineva trebuie să le împărtășească. Arată-le viața veșnică și grija și iubirea lui Iisus.

Cineva trebuie să se sacrifice și să-i învețe pe copii. Cineva trebuie să le spună, cineva trebuie să meargă.

Doug Batchelor

CONCLUZIE

Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune! (Eclesiastul 9, 10)

TRAGE DOPUL!

Când aveam în jur de paisprezece ani, trăiam cu tatăl meu în Miami Beach, Florida. El avea o casă chiar în Biscayne Baye, cu un iaht, și de asemenea o mică barcă de schi. Din când în când, tata îmi acorda suficientă încredere pentru a mă lăsa să ies cu prietenii mei, cu barca cu motor, dar totdeauna mă avertiza să nu părăsesc golful. *Să nu duci barca în ocean*, spunea el.

Așa cum, probabil, ați ghicit, când eram adolescent, nu am fost totdeauna prea grijuliu să urmez instrucțiunile. Într-o asemenea ocazie, am decis să nesocotesc avertismentul tatii. Aveam câțiva prieteni cu mine în barcă și ne-am îndreptat prin golf, sub pod, și, prin canal, în ocean. Nu eram pregătit pentru înălțimea valurilor de acolo și, pe când încercam să le escaladăm și să ne facem loc spre larg, barca a început să se înfigă în cele mai înalte și apa a inundat curând bărcuța noastră. Puteam să văd teroarea de pe fețele prietenilor mei, în timp ce încercam cu stângăcie să întorc barca spre golf. Era așa de plină de apă, încât cu greu puteam face direcția să funcționeze. Era ca și cum aș fi condus o Jacuzzi motorizată, cu excepția faptului că apa era rece. Prietenii mei căutau frenetic orice pentru a scoate apa din barcă. Unul dintre ei a folosit o mască de scufundare, un altul o cutie de cafea, dar

SĂ-L VEZI PE REGE

eu știam că, în condițiile acelea, era ca și cum ai încerca să golești o cadă cu o linguriță. Pe când mă străduiam să navighez înapoi,

pe sub pod, în golf, am strigat la unul dintre ei: *Trage dopul!* Toate bărcile de această mărime au un dop în partea cea mai joasă, care poate fi scos pentru a permite apei să iasă afară din ea, când este pe uscat. Prietenul meu s-a uiat la mine cu neîncredere și a întrebat: *Ce?* Am strigat din nou: *Trage dopul! Trage dopul!* El a zbierat: *Suntem pe punctul să ne scufundăm și tu vrei să trag dopul? Ai încredere în mine!* am spus. *Trage dopul!* A trecut ceva timp până au reușit să împingă deoparte conservele care pluteau și diferitele resturi și să ajungă prin apa până la genunchi să găsească dopul cel mic în spatele bărcii, sub motor. Când l-a găsit, s-a uitat la mine încă o dată, ca și cum ar fi spus: *Ești sigur că asta vrei să faci?* Am dat din cap, spunând: *Da!* Imediat ce a scos dopul, am apăsât accelerația motorului și, când am început să accelerez, elanul nostru a forțat apa afară, prin gaura din spatele bărcii. Curând zburam înapoi prin golful calm, cu toată apa scursă și, în acel moment, prietenul meu a pus înapoi dopul. Când apa începe să se strecoare în barca ta, soluția nu este să-ți petreci tot timpul scoțând apa cu o linguriță. Răspunsul este să tragi dopul și să accelerezi. Dacă ne implicăm în a face ceea ce Iisus ne-a chemat să facem, necazurile noastre se vor *scurge*, automat.

Vizitând diferite biserici, am descoperit cu tristețe că mulți membri sunt așa de implicați în problemele interne ale bisericii, făcând din mușuroaie munți și examinându-și propriile ombilicuri, încât pastorii sunt ocupați să facă pe arbitrii și să-i perie pe „sfînți”. Foarte puțină asistență socială se face în aceste biserici. Când ajung într-o asemenea biserică și încep o serie de întâlniri evanghelistice, iar în seara de deschidere băncile sunt pline cu oameni din biserică, ce caută ceva mai bun, este uimitor să vezi transformarea care se produce cu membrii. Dintr-odată, ei încep să prețuiască ceea ce au în Hristos și în creștinism. Văzându-i pe oaspeți venind seară de seară, absorbind și apreciind adevărurile Evangheliei, pe care ei le-au luat de-a gata atâta timp, inimile lor se reînviorează.

CONCLUZIE

Iisus ne spune că trebuie să fim în lume, dar lumea nu trebuie să fie în noi (Ioan 17, 14 – 16). Este ca și cu barca în ocean. Este normal pentru o barcă să fie în apă. De fapt, arată caraghios pe pământ uscat. Problemele vin atunci când apa intră în barcă. Nu cred că forțele exterioare au fost vreodată o amenințare pentru biserică. Nu ciocăniturile din afară, ci termitelile din interior fac cele mai mari

pagube.

Cu mulți ani în urmă, când Abraham Lincoln a candidat pentru prima dată pentru președinție, el și cu un prieten călătoreau printr-un stat din sud, când au ajuns într-un oraș unde niște sclavi negri erau vânduți la licitație. Plin de mânie, Lincoln i-a cerut birjarului să oprească cabrioleta, apoi a privit câteva momente. Părul de la ceafă i s-a zbârlit, văzând încărcătura umană care era cumpărată și vândută. Le-a spus atunci prietenilor: *Nu pot să fac nimic acum, dar, într-o zi, voi face, și, când voi lovi, voi lovi din plin.* Aceasta este filosofia pe care ar trebui să o avem toți când îl acceptăm pe Hristos și devenim creștini. Dacă vrei să fii creștin, atunci fii creștin! Fă-o cu toată inima ta, cu toată mintea ta și cu tot sufletul tău! Biblia spune: *Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta* (Eclesiastul 9, 10). Nu poți să tratezi experiența ta creștină ca și cum ar fi un experiment timid. De exemplu: *Mă întreb dacă aceasta va avea efect sau cred că voi încerca aceasta pentru un timp.* Trebuie să mergi înainte cu toată inima și cu tot sufletul. Când David a ieșit să se lupte cu Goliat, el nu a încercat să-l pună pe uriaș la pământ, nu s-a întrebat dacă este în stare. Biblia ne spune că Goliat, a mers să-l întâlnească pe David, dar David a fugit să-l întâlnească pe uriaș (1 Samuel 17, 40). Trebuie să ai credință și încredere că poți să faci ceea ce îți cere Dumnezeu și apoi să mergi înainte cu toată inima ta. Nu-ți pune mâinile pe plug, uitându-te înapoi, tânjind după lume (Luca 9, 26). Iisus ne spune că toate lucrurile sunt posibile celui ce crede (Marcu 9, 23). Experiența noastră creștină va fi, de obicei, reflecția credinței noastre. Relația noastră cu Dumnezeu va fi direct proporțională cu încrederea noastră în El și cât de mult ne încredem în El. Să nu mă înțelegeți greșit, în lupta cu dușmanul, credința nu este

SĂ-L VEZI PE REGE

singura unealtă disponibilă. Pe lângă credință, cred că Dumnezeu a dat fiecărei persoane o voință liberă și noi nu trebuie să subestimăm puterea voinței. Trebuie să vrei să faci ceva. Trebuie să ai o dorință.

Câteodată, când lucrez cu oamenii pentru a birui un obicei, precum băutura sau fumatul, ei spun: *Nu mai suport. Trebuie să iau o țigară.* Atunci întreb: *Cât crezi că poți rezista fără țigară, dacă cineva îți pune un pistol la tâmplă și îți spune că apasă pe trăgaci, dacă o aprinzi?* Ei cugetă un moment la întrebare și apoi răspund: *Cred că aș rezista*

destul de mult fără să fumez. Ce anume face diferența? Motivația lor a fost radical întărită când ei și-au dat seama că viața lor depinde de acea alegere.

În lupta noastră împotriva răului, trebuie să ne amintim că acestea sunt subiecte de viață și de moarte. Prima dată, Iisus a spus ucenicilor: *Veniți după Mine* (Matei 11, 28). Apoi, le-a spus că El are toată puterea ca ei să *meargă* (Matei 28, 18 – 19). Noi venim la Iisus căutând milă, har și iertare, apoi El ne dă puterea Duhului Sfânt pentru a merge și a trăi vieți noi și a împărtăși viața veșnică cu alții. Noi venim la El și apoi mergem pentru El.

ÎNVAȚĂ SĂ MERGI!

Puțini oameni au avut un impact mai mare asupra vremurilor moderne decât Thomas Edison. Într-o viață de om, el a lăsat generației noastre o moștenire de invenții miraculoase, care au schimbat lumea. De la becul electric, la fonograf, micul său laborator a continuat să producă o minune după alta, până s-a ajuns la masiva General Electric Corporation. Edison a fost considerat un geniu rar și remarcabil. Ca răspuns, el a spus că majoritatea dintre invențiile lui erau unu la sută inspirație și nouăzeci și nouă la sută transpirație. Vedeți, în încercarea lui de a perfectă o invenție, el a eșuat de multe ori, dar niciodată nu a renunțat. Edison spunea: *Acela căruia îi este frică să greșească îi este frică să aibă succes*. De câte ori încercăm să atingem o țintă înaltă, riscăm o cădere lungă. În același fel, multor oameni le este

CONCLUZIE

frică să urmeze pașii mântuirii, pentru că s-ar putea să dea greș, așa că niciodată nu împlinesc marele potențial pe care Dumnezeu îl are pentru fiecare dintre noi. Sau încearcă și eșuează o dată, apoi le este frică să încerce din nou. Biblia ne reamintește că chiar eroii cei mari ai lui Dumnezeu au avut momentele lor de eșec și de descurajare, dar s-au întors la Dumnezeu pentru resurse și putere, s-au adunat și au perseverat, schimbând astfel cursul istoriei.

Îmi amintesc că, pe când copiii mei erau bebeluși, am descoperit că exista o succesiune de momente în a învăța să umble. Mai întâi se rostogoleau. Apoi avansau pentru a sta în șezut și a se târî. În cele din urmă, stăteau în picioare și își sprijineau picioarele tremurânde de mobile. Apoi, se desprindeau de ele și se aventurau în marele necunoscut unde, de obicei, învățau câteva lecții dureroase despre legea gravitației. Dar aceasta nu-i reținea să încerce din nou și din nou.

Când copiii mei învățau să meargă și îi vedeam împiedicându-se și căzând, credeți că-i luam în brațe, le trăgeam o pălmuță și le spuneam: *Copil neîndemânic, ai căzut. Să nu mai încerci vreodată.* Bineînțeles că nu. Eram încântat că încercau să meargă. Pentru a-i învăța să meargă, am învățat un secret. Le întindeam o mică jucărie sunătoare, pe care o țineam de un capăt, în timp ce ei țineau celălalt capăt. Apoi, făceam câțiva pași împreună, dar, fără să observe, dădeam drumul jucăriei și mergeam înainte. Curând, se uitau la mine din cealaltă parte a camerei și apoi la jucăria care se legăna în mâinile lor. Cu o expresie uimită și cu un zâmbet larg, continuau să meargă, împleticindu-se înainte, în brațele mele deschise. De obicei, după vreo două zile de eșecuri și încercări, reușeau să facă șase sau șapte pași și puteam astfel să spun că mergeau. Atunci îi luam în brațe, îi îmbrățișam și-i laudam, iar ei țipau și chicoteau, îi aruncam în aer și ne bucuram împreună.

În același fel, prieteni, Tatăl vostru ceresc așteaptă cu brațele deschise. El vă va ajuta să faceți pași atunci când aveți tendința să cădeți, vă va ajuta în punctele voastre slabe. Dar nu fiți descurajați, dacă totuși cădeți. Ridicați-vă, scuturați-vă de praf și continuați

SĂ-L VEZI PE REGE

să mergeți până în brațele Salvatorului vostru plin de iubire. Cu cât vă apropiați de Dumnezeu, cu atât. Se va apropia și El de voi (Iacov 4, 8).

Dragă prietene, în timp ce citești aceste cuvinte, El este Acela care face ca plămânii tăi să respire și inima ta să-ți bată în piept. Te iubește așa de mult, încât a murit pe cruce ca să nu te vadă pierind. El Se oferă să te ducă înapoi, într-un loc unde nu este păcat, nu este tristețe, nici suferință, nici moarte – unde există o viață veșnică în fericire și bucurie, pentru totdeauna (Apoc. 21, 4). Dacă toate acestea sunt adevărate, atunci nu este nimic mai important decât să-L cunoști pe El și să te pregătești pe tine însuși și pe alții pentru revenirea Lui. Dacă nu este adevărat, atunci nimic nu mai contează. Dar eu știu că este adevărat. Apocalipsa 22, 6 spune: *Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate.*

Cei șapte pași din această carte, care se găsesc în convertirea lui Isaia, rezumă știința mântuirii – o formulă pentru credință. Să-i recapitulăm: (1) Trebuie să-L vedem pe Dumnezeu în anul în care a murit Regele nostru Iisus. După ce am văzut bunătatea lui Dumnezeu, răspunsul nostru natural este (2) să ne vedem pe noi înșine și răutatea

noastră. Bunătatea lui Dumnezeu ne conduce atunci la (3) pocăință și (4) să ne mărturisim păcatele. Imediat după aceasta, trebuie (5) să primim curățirea și puterea pe care Domnul ni le oferă gratuit. După nașterea noastră din nou, avem dorința și abilitatea (6) să auzim vocea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, (7) să-L urmăm oriunde ne va trimite. Acești pași sunt mult mai mult decât un proces pe care îl experimentăm doar o dată, la începutul umblării noastre creștine. Trebuie să-L vedem pe Domnul și să ne examinăm pe noi înșine, zilnic. Zilnic trebuie să simțim nevoia de pocăință și mărturisire, așa cum ne indică rugăciunea domnească. Zilnic trebuie să primim iertarea Lui, zilnic să ascultăm vocea Lui și zilnic să ne punem în totalitate la dispoziția lui Dumnezeu, rugându-ne ca și Iisus: Facă-se voia Ta! (Matei 26, 24)

Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci orișicine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide (Matei 7, 7 – 8).

CONCLUZIE

Prietene, nu vrei să faci acești pași acum și întotdeauna? Viața veșnică și pacea lăuntrică sunt doar la o rugăciune depărtare. De ce să nu te rogi acum și să primești viața nouă pe care ți-o oferă Iisus?

Dă-mi o inimă...

Doamne, lasă-mă să privesc prin ochii Tăi, Să mă văd pe mine și pe toți cei pe care-i întâlnesc. Cu privirea Ta pot să merg prin cea mai neagră noapte. Doamne, lasă-mă să privesc prin ochii Tăi.

Doamne, lasă-mă să vorbesc cu buzele Tale, Cu blândețe în tot ceea ce spun, Până când va auzi oricine de speranța din Cuvânt. Doamne, lasă-mă să vorbesc cu buzele Tale.

Doamne, lasă-mă să iubesc cu inima Ta.

Să curgă apa peste sămânța pe care ai semănat-o.

O minune să dezvălui, iubite Doamne!

Te rog, dă-mi o inimă ca a Ta!

Doamne, lasă-mă să umblu cu picioarele Tale, Chiar dacă strâmtă și dreaptă ar fi calea, Când drumul se face în pantă, eu tot Te voi urma. Doamne, lasă-mă să umblu cu picioarele Tale.

Doamne, lasă-mă să dăruiesc cu mâinile Tale, Amintindu-mi cât de mult Tu ai dăruit. Ajută-mă să dăruiesc ca alții să trăiască. Doamne, lasă-mă să dăruiesc cu mâinile Tale.

Doamne, lasă-mă să iubesc cu inima Ta. O minune să dezvălui,

iubite Doamne! Eu însă nu am acum decât o inimă de piatră. Te rog,
dă-mi o inimă ca a Ta.

Doug Batchelor

— A 5

O or o e/i 3

Ci r

<

0 – r

** fiii

E. 2

3 o

—!

O a îi în g. 1 S>

e =

1

V! or

2

ta tg

C

3

r. SJ

ta S-l

> 3

— >-i

Sf

=

S! O

65 Cl o

< tai la...

O.

O e o '2.

să o

„> tai la

„> tfl 2.

— Q

— ” X

2 ta, O

=

fata.

3 (j)» tT7 t

ta,» = *»

n» S

fa, la, pl, a o ta